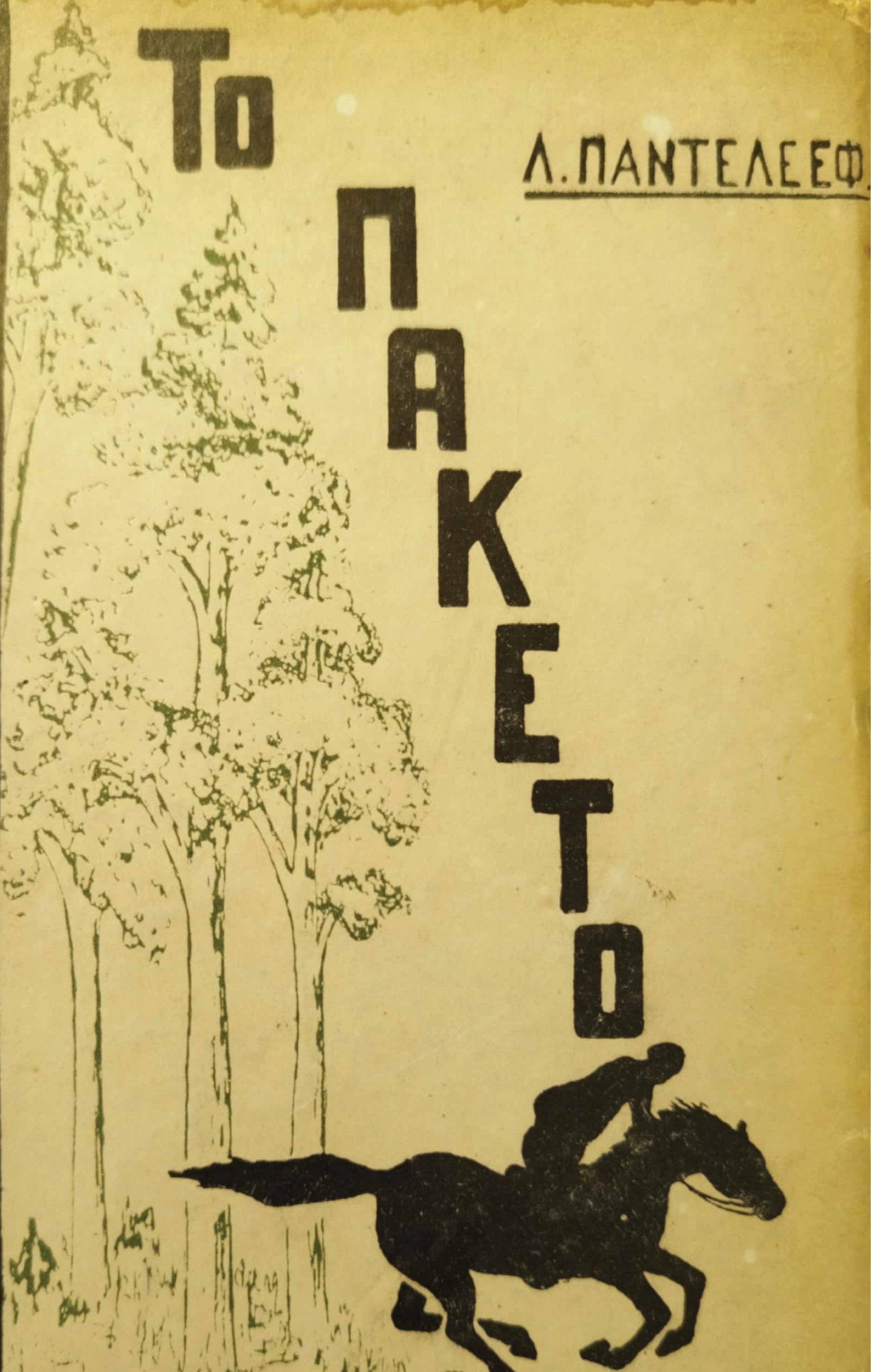
Το ΠΑΚΕΤΟ

Λ. ΠΑΝΤΕΛΕΕΦ

ΕΚΔΟΤΙΚΟ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ" 1935.

Λ. ΠΑΝΤΕΛΕΕΒ

ΤΟ ΠΑΚΕΤΟ

ΤΑ ΣΠΥΔΕΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΤΙΠΟΜΑΤΑ.

ΣΕΛ.	ΣΙΡΑ	ΑΝΤΙ	ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΤΙ
6	11	γλιμιντράι	χλιμιντράι
13	16	ματα	βίματα
29	24	βαΐζο	βαδίζο
49	29	πιοι	πιό
49	30	μπυρζζυάζιχ	μπυρζυαζία
70	3	αβλ	αβλι

ΡΟΣΤΟΒ-ΝΤΟΝ
ΕΚΔΟΤΙΚΟ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ“
1935

Λ. ΠΑΝΤΕΛΕΕΒ

ΤΟ ΠΑΚΕΤΟ

Μετάφρασι: Β. ΣΕΒΕΡΙ

ΡΟΣΤΟΒ-ΝΤΟΝ
ΕΚΔΟΤΙΚΟ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ"
1935

ΓΙΑ ΜΕΣΕΑ ΚΕ ΑΝΟΤΕΡΙ ΙΛΙΚΙΑ

Στα πεδικά-μυ χρόνια ίμυνα τςοπάνος κε φίλαγα πρόβατα τυ εκςοτερικυ κοντα ςτον πομέςςικο Λαντίςςεβ. Μετα δύλεβα ςτο Νικολάεβ μαρανκος. Μετα με πίρανε ςτο ςτόλο. Μετα ι επανάςταςι. Μετα πολέμιςα, βέβεα. Μετα με μάθανε να διαβάζο κε να γράφο. Μετα με μάθανε αριθμιτικι.

Κε τόρα διεφθίνο το κτινοτροφικο ςοβχοζ, πυ φέρνι το όνομα τυ Μπυντιόνι. Για πιο λόγο διεφθίνο το κτινοτροφικο ςοβχοζ «Μπυντιόνι» θα ςας διιγιθο ίςτερα. Τόρα θέλο να ςας διιγιθο ένα εντελος μικρο, απλο περιςτατικο, πός μια φορα πιάςτικα ςτο μέτοπο.

Αφτο ίταν ςτον εμφίλιο πόλεμο. Ιμυνα ένας αππυς αγονιςτες τυ Μπυντιονικυ κόκινυ ιπικυ ςτο ιδιέτερο απόςπαςμα τυ ςιντρόφυ Ζαβαρύκιν. Αφτο τον κερο ίμυνα ικοςιτεςάρον χρονον.

Στεκόμασταν με τι μεραρχία-μας ςτο μικρο χοριο Τίρα.

Τα πράματα ς' εμας δεν πίγεναν κε τόςο καλα: απτα αριςτερα μας έςφινκε ο Σκυρο, απτα δεκςια ο Μάμοντοβ, κε μπροςτα το βρομόςκιλο ο ςτρατιγος Υλαγάι μας επιτίθετε.

Ιποχορύςαμε.

Θιμάμε, διο μέρες δεν κιμίθικα. Θιμάμε, μόλις μπορύςα να περπατίςο. Στο αριςτερό-μυ πόδι έβγαλα κάλυς. Εκίνο τον κερο ίχα ακόμα κε τα διο πόδια.

Διπον, θιμάμε, κάθιςα ςτιν αβλόπορτα ςτο ςκαμνάκι κε βγάζο το ιπόδιμα τυ αριςτερύ-μυ ποδιυ. Τραβάο το ιπόδιμα κε ςκέφτομε:

„Οι, — ςκέφτομε, — πος θα βαδίςο τόρα ο βλάκας με τα

φυςχόματα πυ έχανα!“

Κε μόλις το ςκὲφτιχα αφτο κε έβγχλα τα ιποδίματά-μυ, ίλθε απεςταλμένος απτο επιτελίο-μας.

— Τροφίμοβ! — φονάζι. — Γλίγορὰ! Στο επιτελίο! Ο ςίντροφος Ζαβαρύχιν ςε ζιτάι.

— „Αμέςος, — λέο. — Φτυ!

Αρπαχςα το ιπόδιμα κε τις νκιλότες κε πάνο ςτο ένα πόδι τράβιχςα ςτο επιτελίο.

Τί διάβολο, ςχέφτυμε; Τυ ανθρόπυ τα πόδια παραλίυν, κε νά-ςυ τρέχα, ςαν μικρος!“.

— Παρον! — λὲο. Γιάςυ, κομιςαρ. Γιατι με φόναχςες;

Ο Ζαβαρύχιν κὰθετε ςτο παράθιρο κε μετράι τα κυμπια τυ πυκάμιςύ-τυ. Αφτος πάντα μετρύςε τα κυμπια. Ιταν νεδρικος, ανθρακορίχος τυ Ντονετς.

— Κάθιςε, — λέι, — Τροφίμοβ, ςτιν καρέκλα.

— Στις διαταγές-ςας, — λέο. Κε κάθυμε. Τα ιποδίματα κε τις νκιλότες τα κρατο ςτα γόνατα. Κι αφτος ςικόθικε απτο παρὰθιρο, ὲνκιχςε το κυμπι κε λέι:

— Νά, — λέι, — Τροφίμοβ... Εχο να ςυ αναθέςο μια μεγάλι ιπόθεςι. Δόςε-μυ, παρακαλο, το λόγο, ότι αν θα χριαςτι, θα πεθάνις χάριν τις επανάςταςις.

Σικόθικα απτιν καρέκλα. Μιςόκλιςα τα μάτια. Πέταχςα τις νκιλότες κάτο.

— Στις διαταγὲς-ςας, — λέο. — Θα πεθὲνο.

— Ντίςυ! — λέι.

Εβαλα τις νκιλότες κε φόρεςα γλίγορα τα ιποδίματα. Ι κάλι χόθικαν μέςα ςτα ιποδίματα. Τράβιχςα τα ιποδίματα ςτιν κνίμι. Χτίπιςα κὰτο το τακύνι.

— Οχ! — λέο. Στις διαταγές-ςας. Ακύο.

— Νά, — λέι. Κε βγὰζι απτο ςιρτὰρι πακέτο. Τερὰςτιος χάρτινος φάκελος με διο βυλοκερένιες ςφραγίδες. — Να, — λέι, — πάρε! Πάρε το άλογο κε πετάκςυ μέχρι τυ Λυγανςκ,

ςτο επιτελίο τυ ιπικυ. Θα μεταδόςις το πακέτο προςοπικα ςτο ςίντροφο Μπυντιόνι.

— Στις διαταγές-σας. Θα το μεταδόςο — λέο. Προςοπικα ςτον Μπυντιόνι.

— Μα xςέρε, Τροφίμοβ, — λέι ο ςίντροφος Ζαβαρύγιν, ότι ι ιπόθεςι δεν ίνε τόςο διαςκεδαςτικι, ίνε ιπόθεςι πολι επικίνδινι... Απτ' αριςτερα ο Σκύρο μας ςφίνκι, απτα δεξςια ο Μάμοντοβ, κι απο μπροςτά-μας επιτίθετε ο Υλαγάι. Επικίνδινι ίνε ι εντολι πυ αναλαβένις. Σε βέβεο θάνατο ςε ςτέλνο.

— Αμ δα, — λέο. — Ι διαταγί-ςας θα εκτελεςτι!

— Μπορι, — λέι, — να ςε πάρι χαμια ςφέρα τον μπελογβαρτέον, κε ακόμα να ςε πιάςυν ζοντανο. Εςι κίτα, — όμος, μέςα ςτο πακέτο εδο ίνε ςπυδέες επίκερες ιδίςις.

— Στις διαταγές-ςας — λέο. — Δεν θα παραδόςο το πακέτο. Θα χαο μαζι μ' αφτο.

— Εκςαφάνιςέ-το, — λέι, — ςτιν χιρότερι περίπτοςι. Κι αν φτάςις ςτο Λυγανςκ, νά με ςίντομα λόγια το περιεχόμενο τις ίδιςις. Απτ' αριςτερα ο Σκυρο μας ςφίνκι, απτα δεκςια ο Μάμοντοβ, κε απο μπροςτα ο Υλαγάι επιτίθετε. Χριάζετε να κτιπιθι ο τελεφτέος απτα νότα κε με κάθε θιςία να κρατιθι το κέντρο, για να μιν ενοθυν τα διαςκορπιςμένα Καζάκικα τμίματα. Ι μεραρχία-μας έχι τόςυς αγονιςτες. Ο αντίπαλος έχι διο φορες περιςότερυς. Χορις έκτακτι βοίθια — όλεθρος.

— Κατάλαβα, — λέο. — Ολεθρος. Δόςε το πακέτο, ςίντροφε...

Πίρα το πακέτο, τ' άνκικςα, το πςιλάφιςα, κςεκύμποςα το πυκάμιςο κε τόχοςα ςτον κόρφο-μυ κάτο απτι ζόνι.

— Αντίο, κομιςαρ!

— Αντίο, — λέι, — Τροφίμοβ. Ζοντανος να γιρίςις.

Βγίκα γλίγορα ςτον εκςόςτι. Μιςόκλιςα τα μάτια. Κτίπιςα το ταχύνι.

„Οχ! — Σχέφτικα. — Μονάχα εςις ι χάλι να μι με χανταχόςετε, διάβολε!“

Τρέχο ςτο λιβάδι. Εχι τα άλογά-μας βολτὰρον με τα κεφάλια ςχιμένα, βόςχυν.

Διάλεχςα το πιο χαλίτερο άλογο. Τον „Νέγρο“. Ιταν ιπέροχο άλογο, αφςτριαχις ρὰτςας. Εςιαχςα τι ςέλα, πίδιςα πάνο, έςχιπςα, έδοςα μια με το ταχὺνι ςτιν χιλια χε τὄβαλα ςτιν τρεχάλα. Τρέχι ο Νέγρος-μυ ςαν διάβολος. Τρέχομε πάνο ςτον αμαχςιτο δρόμο χάτο απτα φλαμύρια, τα φλαμύρια θοριβυν, τα αφτια βυίζυν. Κάθε λεπτο χε ένα βέρςτι, χε ο Νέγρος-μυ μονάχα γελάι, γλιμιντράι, τινάζι το κεφάλι... ςοςτο χαμάρι!...

Νά το γεφίρι το χςίλινο το περάςαμε...

Νά ςτο χαμένο χοριο ςτρίπςαμε...

Νά μέςα ςτο δάςος χαλπὰζυμε...

Σχοτάδι... ιγραςία... Κάθε λεπτο ςιχόνο το χεφάλι, ίλιο γιρέβο: με τον ίλιο μπορι χανις εφχολότερα να γνορίςι το δρόμο. Σιχόνο το χεφάλι χλονάρια δένδρον μαςτιγόνυν το πρόςοπο. Εχ νέυ ςχίφτο χε εχ νέυ αναπνέο ςτι χέτι τυ Νέγρο.

Αχςαφνα, χαταλαβένετε, το δάςος τελιόνι. Κε βλέπο να τρέχι ποτάμι. Πιο ποτάμι ίνε αφτο; Τί διάολος ίνε; Δεν το περίμενα.

Καλπὰζο προς τι δεχςια όχθι. Γιρέβο γεφίρι. Γιρνο, χαλπὰζο αριςτερα. Τίτοτα.

Το ποτάμι ίνε πλατι, μὰβρο, μετα έμαθα, ότι αφτο ίτανε το ποτάμι Ντονετς.

— Φυ! — λέο. Τι μεγάλο διςτίχιμα! Λιπον, Νέγρε, βύτα ςτο νερο.

Κατεβένο αγάλια απτον χριμνο χε διεφθίνο το άλογο ςτο νερο. Το άλογο πλιςιάζι το νερο.

— Ντε! — λέο. Κε το χεντρίζο αλαφρια-αλαφρια με το ςπιρὺνι. Κε τραβάο τα χαλινάρια.

Δεν το χυνάι ο Νέγρος.

— Ντε! — λέο. Βλάκα! Το νερο φοβάσε; Στέκετε κε τα πλεβρα τρέμυν. Τα αφτια επίσις τρέμυν.

— Διάβολε! — λέο.

Εδο εγο ο βλάκας εκςοργίςτικα. Το κτίπιςα ςτα πλεβρα, κε ςφίριχςα:

— Ντε λιπον καλπαζμο!...

Καλπάζι ο Νέγρος, κε βυτάι κατ' εφθίαν ςτο νερο, απτο πιο βαθι μέρος.

Δεν κςέρο, πός εγο πρόλαβα να βγάλο τα πόδια απτυς αναβολις, κε μόλις έβγαλα το κεφάλι-μυ πάνο απτο νερο, βλέπο—κολιμπύσα μόνος ςτο ποτάμι, κε δίπλα, διο ςάζνες μακρια, κιματίζυν κίκλι κε άςπρες φύςκες γυργυλίζυν.

Αχ, λιπίθικα το άλογο... Ενα τέταρτο τις όρας όλο κολιμπύςε γίρο απ' αφτο το μέρος. Ολο περίμενα, πος νά-νά θα βγι ο Νέγρος, μα ο Νέγρος δεν βγίκε. Πνίγικε.

Δάκριςα, ςαν μικρο πεδι, κε πλέο ςτιν αντικρινι οχθι.

Βγίκα απτο νερο. Τρέχι απο πάνο-μυ νερο, ςαν απο πνιγμένο. Τιν τραγιάςκα τιν έχαςα ςτο ποτάμι. Τα ιποδίματα μύςκεπςαν. Με τέτια μαλακα ιποδίματα ίνε έφκολο κε το βάδιζμα.

Κςεκίνιςα. Βαδίζο απο ένα μονοπάτι. Ο ίλιος θερμένι το αριςτερο μάγυλο, πάι να πι, το Λυγανςκ ίνε δεκςια, όπυ ίνε ι μίτι. Βαδίζο προς τιν κατέφθινςι τις μίτις. Μετακςι άλον, όςο πάι κε πιο πολι ςτεγνόνο. Κε τα ιποδίματα ςτεγνόνυν. Οςο πάι κε τα ιποδίματα μικρένυν ολοένα κε πιο πολι. Αρχίζυν να μυ ςφίνκυν τα πόδια.

Ακςαφνα απο κάπυ κςεφίτροςε άνθροπος. Δεν ίνε ςτρατιοτικος, αλα πολίτις. Φοράι χοριάτικα ρύχα. Τί απέςιος πυ φένετε.

— Γιάςυ, — λέι, — αφέντι — φαντάρε!

Κε γελάι.

Εγο τυ λέο:

— Γιατι, — λέο — γελας;

Φοβίθικα λιγάκι. Ο;τόςο δεν χάνο αποκριάτικες βόλτες στο χοριο. Στο μέτοπο βρίςκομε.

— Εγο γελάο, αφέντι - φαντάρε, επιδι ίςτε πολι περιπιιτικος.

— Πός, τί πάι να πι — λέο — περιπιιτικος; Εςι πιος ίςε;

— Εγο, — λέι — ίμυνα άνθροπος, κε τόρα έγινα κςεςπίτοτο ςκιλι. Μιν κιτάτε, πυ δεν έχο υρα, όμος ίμε ςκιλι...

— Δεν πας να χαθις, τυ λέο. — Εκφράςυ ςαφέςτερα.

Γελὰι ο αλίτις.

— Εςις, — λέι, — μυ ςκοτόςατε τι γινέκα κ' εγο, — λέι, — τόρα το δικό-ςας φρυρο ςκότοςα με τιν πέτρα.

— Πός, — λέο, — τον φρυρο; Κε αμέςος τραβο το μπράυνινκ. Αφτος έπιαςε τον λεμό-τυ, κςεςχίζι το πυκάμιςό-τυ κε βάζι κάτι φονες:

— Πιροβόλα, πιροβόλα, γιε τυ Μάμοντοβ...

Κατάλαβα τι τρέχι. Πιλίκιο δεν φορο, το άςτρο δεν φένετε, λιπον ο άνθροπος νόμιςε, ότι ίμε λιςτις, Μαμοντοβικος, άςπρος καζάκος.

— Πιὸς, — λέο,—ςκότοςε τι γινέκα-ςυ; Απὰντιςε!...

— Εςις, — απαντα. — Εςις, ι αγαθι αφεντάδες. Κε το ςπίτι-μυ κάπςατε. Κε τι Νίνκα τι γριὺλα-μυ, τιν καρφόςατε με τι λόνχι. Σας εφχαριςτο...

Κι ὰκςαφνα κάθιςε ςτα γόνατα κε έκλαπςε.

„Αχ, διάβολε! — ςκέφτικα. Τρελο ςινάντιςα. Τί να κάνο μαζί-τυ;“

— Σίκο, — λέο, — φτοχε άνθροπε. Πίγενε! Γελιέςε: εγο δεν ίμε άςπρος, αλα ο πιο γνίςιος κόκινος.

Σικόθικε κε κίταγε. Με τέτιο βλὲμα κίταγε, πυ δεν θα λιζμονίςο ποτε. Τα μάτια-τυ γυρλομένα κε μεγάλα ςα να ίτανε

πραγματικα μάτια σκιλιυ.

— Πίγενε, — λέο, — παρακαλο.

Κε αφτος ςινεχίζι να κιτάζι.

Αρχιςα να φοβάμε. Μπράουνινκ έχο με φιςίνκια στι θίκι, κε οςτόςο πάλι φοβάμε. Πόσο αδιμονο...

Ο μυζίκος ςιοπα. Τότε εγο γιρίζο απτο μονοπάτι κε προςεχτικα περνο δίπλα απ' αφτον. Κε πιγένο παρακάτο. Σφίνκυμε. Κε εδο, καταλαβένετε, πάλι αρχίζυν να με πονάνε ι κάλι. Τιν όρα πυ ςτεκόμυνα με τον τρελο, τα ιποδίματάμυ ίχαν εντελος ςτεγνόςι.

Δεν μπορο να ιποφέρο τυς κάλυς. Με διςκολία βαδίζο.

Κε άκςαφνα απο πίςο ακύετε ποδοβολιτο. Βλέπο — τρέχι ο τρέλος. Τρέχι απο πίςο-μυ, υρλιάζι.

Οχ, πόςο φοβίθικα. Ετρεκςα λιγάκι, μα δεν μπορο να ςινεχίςο περιςότερο. Σταμάτιςα. Σίκοςα το μπράουνινκ κε τράβιχςα το λίκο.

Αλα βέβεα, πιροβολιζμος δεν ακύςτικε. Οταν έπλεα να περάςο το ποτάμι τα φιςίνκια βράχικαν.

Μα ο τρελος ςταμάτιςε. Σταμάτιςε κε εκ νέυ άρχιςε να φονάζι:

— Αφέντι—ςίντροφε! μιν πιγένετε πίςο απο εκίνο το μνίμα. Πίςο απτο μνίμα ίνε ο θάνατός-ςας.

Δεν κατάλαβα... Για πιο μνίμα; Κυταμάρα! Τράβιχςα το δρόμο.

Δεν ίκςερα εγο, βέβεα, εκίνον τον κερο ότι αφτι εδο κάθε βυναλάκι μνίμα το ονόμαζαν. Κε ςτο βυναλάκι ακριβος ανεβένο. Σκαρφαλόνο ς' αφτο το βυναλάκι κε άκςαφνα βλέπο—αντίκρι-μυ καταβένι το βυναλάκι—έφιπι περιπολία.

Αμέςος μάντεψα, τί ίδος περιπολία ίνε αφτι. Γιάλιζαν απτον ίλιο ι επομίδες. Αςτραφταν τα δερμάτινα απο προβια παπάχια, ι καζάκικες ςπάθες, κε τα κοντάρια...

Εδο παρ' όλυς τυς φρικτυς κάλυς, ανανκάζυμε να τρέ-

κσο. Ετρεχσα μέσα στα χαμόκλαδα. Πètaxσα το μπράουνιν, Κε τα χέρια στον κόρφο, στι μέσι, πυ βρίσκονταν εκίνο το εμπιστεφτικο πακέτο για το σίντροφο Μπυντιὸνι.

Αχ μανύλα-μυ! Πυ ίνε το πακέτο; Πσάχνο στι γιμνι κιλια, ι κιλια στι θέσι-τις, αλα το πακέτο άφαντο. Δεν ιπàρχι!... Χάθικε το πακέτο.

— Διάβολε! το πακέτο χάθικε!! Ι έφιπι περιπολία ανèβενε πια στο βυνο, ακύο καζάκικες φονες:

— Ει! Αλτ.

Ακύο πια χλιμιντρίγματα αλόγον. Ακόμα ακύο κε φισίματα απτα ρυθύνια τον αλόγον. Μα να τρέκσο δεν μπορο. Ινε αδίνατο δεν μυ το επιτρέπυν, φανταστίτε, ι κάλι να τρέκσο, κε όλο εδο μένο κολιμένος.

Βλακόδικα πιάστικα. Φτυ, πόσο βλακόδικα!

Με περικIκλόσανε. Δε χάσανε κερο. Ρίχτικαν απάνο-μυ.

Λιπον, εκίνο τον κερο εγο, εφτιχος, ίχα ακόμα κε τα διο χέριο γερα. Εγο τυ έδικσα, πός στο χοριό-μας χτιπιύντε. Ενας τιν έφαγε στα δόντια, άλος στο αφτι, αλα ο τρίτος— ο τρίτος μυ τιν κατέβασε στο κὺτελο. Επεσα, κε έχασα το μνιμονικο. Μα δεν πέθανα.

Σινὶλθα βρεγμένος. Απτι φάτσα-μυ τρέχι νερο. Τρέχι νερο, χορις να καταλàβις απο πυ. Κε στι μίτι, κε στ'αφτια, κε στα μάτια, κε στο ζβέρκο. Φυ!

Φόνακσα:

— Φτάνι! Αφίστε τις πσεφτιες!

Κε αμέσος ίδα: ίμε κσαπλομένος στι γι, κοντα σε πιγàδι, γίρο ίνε μαζομένι ακσιοματικι, καζάκι... Ενας με ντενεκεδένιο κυβα, ο άλος κρατάι στα χέρια-τυ κàπιο μπυκαλàκι, ινòπνεβμα νισαντιριυ, μυ φένετε...

Ολιοσκίβυν, χέροντε... Μετα με κλοτσυν με τα ιποδίματά-τυς.

— Α,—λένε,—ζοντάνεπςες.
— Κυνίθιχες.
— Αναπνέις, μπολςεβίκικι μόρι!
— Σίκο!—διατάζυν.

Σικόνυμε. Για μένα ίνε το ίδιο ότι κε να κάνο: να κςαπλόςο ίτε να σταθο, ίτε να καθίςο στιν καρέκλα. Στέκο. Βρεγμένος, στάζο ολόκλιρος.

— Λιπον πός;—λένε. Πύ να τον πάμε;

— Μα τι να χαςομεράμε μαζί-τυ. Οδιγίςτε-τον, τον άθλιο, απ'εφθίας στο επιτελίο.

Με οδιγύνε ςτο επιτελίο. Βαδίζο. Στάζο νερο. Κε δυςάρεςτα, κςέρετε, ςκέφτυμε...

„Νε, — ςκέφτυμε, — Πέτια Τροφίμοβ, ι ζοί-ςυ τελιόνι. Αφτα ίνε τα τελεφτέα-ςυ βίματα".

Κε, μεταχςι άλον, αφτα τα τελεφτέα βίματα, ίταν φριχτα βίματα. Ι κάλι-μυ, ςίντροφι, οριςτικα με χαντακόςανε. Ι κάλι κιριολεχτικα με δανκόνυνε. Σαν τανάλια με ςφίνκυνε. Οχ, πόςο βαρι μυ φένετε το βάδιζμα.

„Νε,—ςκέφτομε—Πέτιτςκα!... Αρκετα έκανες βόλτες. Φτάνι. Ι κάλι-ςυ λίγο ακόμα θα ςε πονέςυν. Ιςτερα απο μιςι όρα θα ςε ντυφεκίςυν, μπυντιόνοβετς Πέτια Τροφίμοβ. Αμα κε μπυντιόνοβετς!—ςκέφτικα. Παλιογινέκα. Τ'άκανες θάλαςα! Το πακέτο έχαςα! Φανταςτίτε μονάχα: ο μπυντιόνοβετς να χάςι το πακέτο!... Οι,—ςκέφτικα,—ίνε δινατο εγο να τόχαςα; Ινε δινατο να τόςπιρα; Κε όμος δεν ίνε δινατο. Δεν μπορύςα να το χάςο. Δεν τολμύςα..."

Κε πςιλαφο τον εαφτό-μυ κριφα. Βαδίζο, καταλαβένετε, κυτςένο, κε ο ίδιος προςεχτικα πςάχνο ςτον κόρφο, ςτο βραχίμυ πςάχνο, κι ακόμα ςτα πλεβρα. Δεν ιπάρχι πακέτο. Τί μ'αφτο! Αφτο ίνε εφτίχιμα. Αν με πιάναν με το πακέτο, θα ίταν χιρότερα. Αλα έτςι να πεθάνι κανις ίνε εφκολότερα. Οςτόςο το πακέτο-μας δεν έπεςε ςτα χέρια τυ Μάμο-

ντοβ. Κε έτςι ι ςινίδιςιςί-μυ κ:ελάφρινε λιγάκι...

— Στάςυ!—λένε—ι φρυρι.—Στάςυ, μπολςεβίκο! Εδο ίνε το επιτελίο.

Ανεβένυμε ςτο επιτελίο. Μπένυμε ςτον προθάλαμο. Σ'ένα μιςοςκότινο δομάτιο. Μυ λένε:

— Περίμενε,—λένε,—εμις τόρα θα ονακινόςυμε ςτον αχςιοματικο τις ιπιρεςίας.

— Καλα... αναχινόςτε.

Δίο βγίχαν, κε δίο έμιναν μαζί μυ. Στάθικα λίγο κε λέο:

— Σίντροφι: Οςτόςο εμις ίμαςτε αδέρφια-ςας. Οςτόςο ίμαςτε ςιμπατριότες, πεδια τις ίδιας γις. Πό; νομίζετε; Ακύςτε,—λέο,—ςιμπατριότες, ςας παρακαλο, βγάλτε-με απτιν δίςκολι κατάςταςι. Παρακαλο,—λέο,—ςίντροφι! Επιτρέπςτε πριν απτον θάνατο να βγάλο τα ιποδίματα!... Δεν μπορο να ιποφέρο τυς κάλυς.

Ενας λέι:

Εμις δεν ίμαςτε ςίντροφί-ςυ. Κάθαρμα! Τι Ροςία τιν πυλας ςτυς τςιφύτιδες, κε μετα ςε ποναν ι κάλι. Δεν πιράζι ςτον άλο κόζμο θα ςε δεχτύνε κε με κάλυς. Εχε ιπομονι!

Αλος λέι:

— Κε τι, μίπος κάτι θα χάςυμε; Αςτον να βγάλι τα παπύτςια. Επιτρέπετε, ςιμπατριότι. Ατε, βγάλε-τα.

Κάθιςα γλίγορα ςτο κάθιζμα ςτι γονία κε τραβο μ'όλι-μυ τι δίναμι τα ιποδίματα. Το ένα τόβγαλα κε το άλο... Οχ, πυ να πάρι ο διάβολος, πόςο όμορφα πόςο εφχάριςτα ίνε να κυνας τα γιμνα δάχτιλα. Κςέρετε, τα κςίνις, τα παςπατέβις κε μιςοκλίνις τα μάτια απτιν εφχαρίςτιςι. Υτε θέλις ίςτερα απ' αφτο να κςαναφορέςις τα ιποδίματα.

Κάθυμε ςτο κάθιζμα ςτο ςκοτάδι, κςίνο τις φτέρνες, κε εντελος άλες ιδέες μυ χόνοντε ςτο κύτελο. Ενθαριντικες ιδέες.

„Να πάρι ο διάβολος,—ςκέφτομε. Δεν πάνε κε τόςο

άςχιμα ι δυλιές-μυ. Πιός, μεταχςι άλον, μπορι να με φοβίςι; Τί έκανα; Κόκινος; Απάνο-μυ δεν ίνε γραμένο ότι ίμε κόκινος, άςτρο απάνο-μυ δεν έχο, ντοκυμέντα επίςις. Αφτο δεν ίνε αχόμα γνοςτο, αν πρέπι να με ντυφεκίςυν. Αχόμα θα τα πύμε, κίριι ςίντροφι...".

Μα εδο, δεν πρόφταςα καλα-καλα να κςίςο τις φτέρνες, ανίγετε ι πόρτα κε ακύετε φονι:

— Τον εχμάλοτο!

— Ει εχμάλοτε, φόρα γλίγορα τα ιποδίματά-ςυ!—μυ λένε ι φρυρι.

Αρχιςα με τάκςι να φορο τα ιποδίματα. Στιν αρχι, βέβεα, ςτο δεχςι πόδι, όπος πρέπι, περιτίλιχςα τις νκιλότες κε το δεχςι ιπόδιμα το τράβιχςα κε το φόρεςα. Μετα καταπιάςτικα με το αριςτερο.

Πέρνο τιν νκιλότα. Κε άκςαφνα τί βλέπο: Πέρνο τιν νκιλότα, πςάχνο κε βλέπο, ότι εκι ίνε κάτι το παραπανίςιο. Κάπιο χάρτινο πράμα. Το πακέτο! Οχ μανύλα μυ.

Ινε ολόκλιρο, βέβεα, βρεγμένο κε ςτραπατςαριζμένο... Ζαρόθικε όλο ςαν πατςαβύρα. Διάβολε! Αφτο απτο ςόβρακο κόλιςε ςτο ιπόδιμα. Καταλαβένετε; Κ' εκι κόλιςε.

Τί να το κάνις τόρα;

Τί, με ςιμβυλέβετε, έπρεπε να το πετάχςο; Πύ; Κάτο απτο κάθιζμα; Ετςι θα το έβριςκαν. Μόλις θα άρχιζαν το ςκύπιζμα κε θα έπεφτε ςτα χέρια-τυς, μια χαρα.

Το τςαλάκοςα ςτο ςκοτάδι, κε απαρατίριτα το έχοςα ςτιν τςέπι. Κε ο ίδιος ντίθικα γλίγορα κε ςικόθικα.

Λέο:

— Ετιμος.

— Πάμε, — λένε.

Μπένυμε ςτο δομάτιο τυ επιτελίυ.

Στο τραπέζι κοντα κάθετε ακςιοματικος. Δεν πιράζι. Μύρι αρχετα ςιμπαθιτικι. Νεαρος, κςανθος. Κιτάι χορις καμια

μοχθιρία.

Κε μπροστά-τυ πάνο ςτο τραπέζι βρίςκετε πέτρα. Καταλαβένετε; Ενα τεράςτιο λιθάρι βρίςκετε εκι. Κε ο αχςιοματικος χαμογελάι κε ςιγα-ςιγα χαιδέβι το λιθάρι αφτο με το χέρι.

Κ' εγο άθελα κιτάζο επίςις αφτο το λιθάρι.

—Τί; — λέι — ο αχςιοματικος. — Το γνόριςες;

— Πίο; — λεο.

— Νά, — λέι, — νά αφτο το πραματάκι. Αφτι τιν πετρύλα.

— Οχι, — λέο. Δεν τιν γνορίζο αφτι τιν πέτρα.

— Α; —λὲι. Ινε δινατον να μι τιν χςέρις;

— Ποτε ςτι ζοί μυ — λέο — δεν ίχα να κάνο με πέτρες. Εγο, — λέο, — ίμε κςιλυργος. Κε γενικα δε μπορο να καταλάβο, τί κακο ςας έκανα. Γιατί; Εγο ίμε ένας απλος κςιλυργος. Βαδίζο ςτο μονοπάτι... Καταλαβένετε; Κε άκςαφνα...

— Α, — λέι. — Κε άκςαφνα — ςτο δρόμο ςτὲκετε φρυρος. Νε; Ο κςιλυργος πέρνι πέτρα, — νά αφτι — κε χτιπάι το φρυρο ςτο κεφάλι... με τιν πέτρα!

Τινάζετε άκςαφνα απάνο. Τρίζι τα δόντια. Κε μετα αρχίζι να φονάζι:

— Αχρίε! Μυ ςκότιςες το κεφάλι, θα ςυ δόςο εγο να καταλάβις. Απτι μίτι θα σε κρεμὰςο. Θα ςε πςίςο! Θα ςε κοματιάςο!...

— „Αχ, εςι — ςκὲφτυμε, — διάβολε! θα κοματιάςις!..."

— Ει, — λέο, — όχι. Μυ φένετε, πος εγο νορίτερα θα ςυ ςπάςο τα πόδια, πεδαρὲλι. Τέτια ρεντίκολα εγο κοπανάο εδο κε ενάμιςι χρόνο. Κατάλαβες; Εςι! — λέο — ίςε τςοκολατένιος!

Κε πός με κίγε ο διάβολος να πο τέτια λόγια! Τί χριάζονταν εδο όλα αφτα, κε πολι περιςότερο, το τςοκολατένιος; Απολίτος δεν χριὰζονταν.

Κε αφτος αφρίζι, χονιέτε χε φονάζι κατάμουτρα:

— Α-α-α! Μπολςεβίκος; Σίντροφος; Τςιφύτις χαφιες; Χα, χα, χα. Ιπέροχα!...

— Πεδια! — φονὰζι ςτους καζάκυς-τυ. Πὰρτε-τον. Πςάκςτε-τον απτο κεφάλι μέχρι τα νίχια.

Οχ, ανατρίχιαςα εγο εδο. Εγιρα προς τα πίςο. Μιςόκλιςα τα μάτια. Κε τα χέρια-μυ τα ςφίνκο ςε τέτιες γροθιες, πυ τα νίχια μπίχτικαν ςτις παλάμες.

Μα εδο, καταλαβένετε, για εφτίχιμά-μυ ανίγι ι πὸρτα, τρέχι νεαρος αχςιοματικος κε φονάζι:

— Κίριι! Κίριι! Σιγνὸμιν...: Ο ςτρατιγος έρχετε!

Πετάχτικαν απάνο όλι. Κιτρὶνιαςαν. Κε το ρεντίκολόμυ αφτο, επίςις πετάχτικε χλομος, ςαν πεθαμένος.

— Οι! — λέι. — Μα τι ίνε αφτο; Μανύλα-μυ! Προςοχι! — φονάζι. — Τοποθετίςτε αμέςος ςκοπο! Αμέςος να βγίτε όλι ςτο δρόμο, να ιποδεχτίτε τον αταμὰνο! Γλίγορα! Κε όλι τρέκςανε προς. τιν πὸρτα.

Κ' εγο έμινα μὸνος κε μαζί-μυ ένας νεαρος καζάκος με ανκλικα ιποδίματα. Ιταν εκὶνος ο ίδιος ο καζάκος, πυ με ίχε λιπιθι κε μυ επέτρεψε να βγάλο τα ιποδίματα. Θιμάςτε;

Στέκετε ςτιν πόρτα, πέζι με το όπλο κε με κιτάι ςτο πρόςοπο. Στα μάτια-τυ μπορις να διακρίνις κάτι το αςαφες. Χαμογελάνε, άραγε. Ιτε, μπορι να ίνε φοβιζμένα τα μάτια. Μίπος φοβάτε; Φοβάτε ίςος μι φίγο;

Δεν κςέρο. Εγο δεν ίχα κερο να ςιζιτίςο με τον εαφτό-μυ. Εχοςα το χέρι ςτιν τςέπι, πςιλάφιςα το πακέτο κε ςκέφτικα:

„Νά, — ςκέφτομε, — τελεφτέο ὲνιγμα: πυ να βάλο το πακέτο; Με κάθε τρόπο πρέπι να το εκςαφανίςο. Μα πός; Με πιό τρὸπο να το εκςαφανίςο; Να το πετάκςο δεν κὰνι. Αφτο ίνε φανερο. Να το κςεςχίςο δεν ίνε δινατο. Μίπος μπορι να γίνι; Το κςεςχίζις, κε ίςτερα αφτι ι διαβόλι κολάνε τα κομάτια. Οχι, κάτι άλο πρέπι να βρο“.

Στέκο, καταλαβένετε, πςιλαφο το πακέτο κε κιτάζο το φρυρό-μυ. Κε ο φρυρος — μα το θεο! — χαμογελάι. Τον κιτάο κι αφτος χαμογελάι. Σαν να ίνε κάπια ίποπτι μύρι. Σα να με ςιμπαθάι, ςα να γελάι. Αιντε λιπον να καταλάβις! Μα κε το ςπυδεότερο όλο τον κερο πέζι με το όπλο.

„Μα τί, — ςκέφτυμε, — να τυ δόςο, μίπος, το πακέτο ςτιν τίχι; Νά, διλαδι, φίλε, πάρτο, κρίπςτο, παρακαλο...".

„Οχι, — ςκέφτικα, — όχι, με κανένα τρόπο. Ιποπτι μ' όλα τάφτα μύρι. Σκιλίςια μύρι ςκέφτυμε.

Μα διάβολε! Πύ επιτέλυς να βάλο το πακέτο;

Κε εδο πια το βρίκα.

„Φυ, — ςκέφτικα, — μανύλα-μυ! Χριάζετε κε κυβέντα; Θα το φάο!... Καταλαβένετε; Θα το φάο κε τελιόνυν πια όλα".

Κι αμέςος έβγαλα το πακέτο. Δεν ίνε πια πακέτο, βέβεα, — τί πακέτο πια, — απλύςτατα βαρις βόλος χαρτιυ. Ομιο με φρανζόλα. Ομιο με χάρτινι τιγανίτα.

„Οχ, — ςκέφτικα — μανύλα-μυ! Κε πος να το φάο; Απο πύ ν' αρχιςο; Απο πια πλεβρα;".

Σκέφτικα, κςέρετε. Αςινίθιςτι οςτόςο ιπόθεςι. Δεν ίνε απλο πράμα, χαρτι ίνε δεν ίνε κάτι ζιμαρικο.

Κ' εδο πάλι κιτάο το φρυρό μυ.

Χαμογελάι! Καταλαβένετε; Χαμογελάι ο άςπρος λιςτις!...

Αχ, ετςι;! — ςκέφτικα. Χαμογελας, παι να πι;".

Κε εδο εγο με ανέδια, για μανία-τυ, δάνκοςα το πρότο κομάτι τυ πακέτυ. Αρχιςα ςιγα-ςιγα να το μαςο. Αρχιςα να το τρόο.

Κε τρόο, κςέρετε, έτςι όπος τίχι.

Μάλιςτα κε το μάςιμά-μυ ακύςτε.

Πός να ςας πο; Τα αςινίθιςτα πράματα, βέβεα, δεν ίνε τόςο νόςτιμα. Τι ίδυς νοςτιμάδα. Οταν καταπίνις εςθάνεςε αιδία. Κε το κιριότερο ανάλατο, χορις τίποτα, — έτςι, κςιφο το μαςάο.

Αλα ο ςκοπός-μυ, καταλαβένετε, έπαψε να χαμογελάι, έπαψε να πέζι με το όπλο, κε ςοβαρα με προςέχι. Αχςαφνα μυ λέι... Ετςι ςιγανα μυ λέι:

Ει!— λέι. — Καλι όρεκςι.

Παρακςενέφτικα, κςέρετε. Τί τρέχι; Μάλιςτα ςταμάτιςα το μάςιμα.

Μα αφτι τι ςτιγμι πίςο απτο παράθιρο, ςτο δρόμο πός ορλιάζον, πός αλιχτυν.

— Υρρα-α α! Υρρα! Υρρα!

Κάπια άμακςα ςαν να ίλθε. Αντιχυν τα κυδύνια. Κε δεν πρόλαβα καλα-καλα να παρακςενεφτο, όταν αφτες ι ίδιες φονες παρατάθικαν μέχρι τον προθάλαμο, κτίπιςαν τιν πόρτα με τις άκρες τον κοντακιον, κε ο φρυρός-μυ ςαν ςκιάχτρο κόλιςε ςτιν πόρτα. Εγο φοβίθικα τςαλάκοςα τιν άςπρι-μυ τιγανίτα κε τιν έχοςα ολόκλιρι ςτο ςτόμα. Τ'όχοςα το χαρτι ςτο ςτόμα κε μόλις-μόλις μπόρεςα να κλίςο τα χίλι. Στέκο κε δεν μπορο να πάρο ανάςα. Υτε το ςάλιο-μυ δεν μπορο να καταπιο.

Εδο ανίγι ι πόρτα, κε ορμάι μέςα το πλίθος.

Μπροςτα ίνε ο ςτρατιγος. Αψιλος, ςτραβομάτις ςαν αρκύδα με κυμπάνικο παπάχι. Βροντάι ι ςπάθα-τυ. Πίςο απτο ςτρατιγο ακολυθυν ςαχαράκες, γραφιάδες, ανκελιοφόρι. Ολι κάνυν ςύζες, τρέχυν φέρνυν καρέκλες ςτο ςτρατιγο. Κε ιδιέτερα ςύζες πολες κάνι ο ακςιοματικος τις ιπερεςίας τυ επιτελίυ. Αφτο το ιπιρεςιακο ρεντίκολο ςαν τιν αλεπυ κολακέβι το ςτρατιγό-τυ.

— Παρντον,—λέι, — εκςοχότατε. Εμις, — λέι, — καθόλυ δεν ςας περιμέναμε. Εμις ιπολογίζαμε, ότι εςις ακριβος κάτο απτιν Ελένοφκα κρατάτε μάχι.

— Νε, — λέι ο ςτρατιγος. — Ινε απολίτος ςοςτο. Ι μάχι κάτο απτιν Ελένοφκα τελίοςε πια. Ι κόκινι ιποχορίςανε. Με τι βοίθια τυ θευ, τα δικά-μας τμίματα καταλάβανε το

Σλαβιανοσερμπσκ κε κινὺντε προς το Λυγανσκ μέσο τις Ολχό-
βαγιας.

Πλισίασε στον τίχο, όπυ κρὲμονταν ο πολεμικος χάφτις, κε έδιχσε με τα δάχτιλα, πύ κε γιατί κινίθικαν τα δικά-τυς τμὶματα. Εδο ο στρατιγος με αντιλίφθικε.

— Κε αφτος, — λέι, — τί άνθροπος ίνε;

Αφτος, — λένε, — ίνε εχμάλοτος, εκσοχότατε. Εδο κε μισι όρα σκότοσε με τιν πέτρα το φρυρό-μας. Πιάστικε στα περίχορα απτιν έφιπι περιπολία-μας.

— Α, — λέι — ο στρατιγος. Με πλισίασε κε διο φορες έτριχσε τα δόντια.

— Α, — λέι—ανκελύδι-μυ! Πιάστικε;; Σε βυτίκσανε; Σε ανακρίνανε πια;

— Οχι, — λένε, — δεν προκὰναμε.

— Τον ερεβνίσατε;

Κρίος ίδροτας με τσάκισε, σίντροφι. Εσφιχσα τα δόντια-μυ κε σκέφτικα:

«Ε, — σκέφτυμε, — σοστα! Πιάστικες, άνγελέ-μυ».

Οστόσο, όμος όλι, σιοπυν. Ολι αλιλοκιτάζοντε. Σικόνυνε τυς όμυς. Δεν ίνε γνοστο, δίθεν. Δεν κσὲρυμε.

Κε δο άκσαφνα, για φανταστίτε, ο σινχοριανός-μυ, αφτος ο ίδιος καζάκος με τα ανκλικα ιποδίματα, επεμβένι.

— Μάλιστα, — λέγι — εκσοχότατε. Τον πσάκσαμε.

— Πότε; — λέι.

— Τότε, — λέι, — όταν αφτος ίταν ανέσθιτος κσαπλο-μένος, κοντα στο πιγάδι.

— Ε πός; — λέι. Τίποτα δεν βρὶκατε;

— Οχι, — λέι, — βρίκαμε.

— Τί το σινκεκριμένο;

— Σινκεκριμένο,—λέι, —τίποτα, αλα βρίκαμε μια τενία.

— Τι ίδος τενία;

— Νά, — λέι. Κε βγάνι απτιν τσέπι μια τενία. Μα

το θεο, εγο στι ζοί-μυ δεν ίδα τέτιο πράμα. Μια ςινιθιζμένι λινι τενία. Μ᾽ αφτι δένυν τα πόδια, ίνε χαλτςοδέτα. Μα μονάχα αφτι δεν ίνε δικί-μυ. Μα το θεο!...

— Νε, — λέι ο ςτρατιγος. Αφτι ίνε ίποπτι τενία. Ινε δικί-ςυ; — λὲι.

Κ' εγο, καταλαβένετε, γίριςα το κεφάλι, το κύνιςα, αλα να πο όχι, ότι δεν ίνε δικί-μυ — δεν μπορο. Το ςτόμα ίνε πιαζμένο.

— Μα εδο, καταλαβένετε, ο καζὰκος επεμβένι:

— Αφτι, — λέι — εκςοχότατε, δεν ίνε επικίνδινι. Αφτι—λέι — ὶνε μαρανκάδικι τενία. Μ' αφτι ι ντόπιι μαρανκι μετράνε διάφορα κομάτια, αντι μέτρυ.

— Μαρανκι; — λέι ο ςτρατιγος. — Οςτε εςι ίςε μαρανκος;

Εγο, καταλαβένετε, έςκιπςα το κεφάλι, το κύνιςα, αλα να πο νε, βέβεα, ότι ίμε μαρανκος, δεν μπορο. Πάλι το ςτὸμα ίνε πιαζμένο.

— Τί ίνε αφτο; — λέι ο ςτρατιγος: Τί βυβος ίνε αφτος;

— Μα όχι, — λέι ο ακςιοματικος. Πρέπι να πλιροφορίςο τιν εκςοχότιτά-ςας, ότι εδο κε πέντε λεπτα τις όρας, αφτος ο βυβος μυ έπςαλε τόςα, όςτε κε το κρέμαζμά-τυ θα ίνε λίγο. Πολι περιςότερο, — λέι, — γιατι αφτος προςοπικα με πρόζβαλε...

— Ετςι ε, — λέι ο ςτρατιγος. Θαβμάςια! Λιπον, — λέι, — δόςτε μυ καρέκλα, εγο θα τον ανακρίνο.

Κάθιςε ςτιν καρέκλα, ακύμπιςε ςτι ςπάθα κε λέι:

— Νὰ, — λέι, — ςυ δίνο το λόγο μυ: αν δεν απαντί ςις τὸρα δα ςτα εροτίματα, πιός ίςε κε απο πύ, — θα τυφεκιςτις. Χορις δίκι κε ανάκριςι. Κατάλαβες;

Βέβεα, κατὰλαβα. Μίπος ιπάρχι τίποτα εδυ, πυ να μιν ίνε κατανοιτο; Κατανοιτο πρὰμα. Τυφέκιζμα. Χορις δίκι κε ανὰκριςι.

Εγο ςιοπο. Ο ςτρατιγος επίςις έπαπςε λίγο κε λέι:

— Εαν ίςε μπολςεβίκος κατάςκοπος, — πλιροφόριςε τις ονομαςίες τον ςτρατιοτικον ςομάτον, το ποςο τον λονχον ίτε ςπαθιον κε πù βρίςκετε το επιτελίο. Κε εαν ίςε ντόπιος μαρανκος, πές-μυ, απο πιο χοριο...

Ιδατε; Χοριο αφτυνυ πές-τυ. Εχ!..

„Το χοριό-μυ — ςκέφτικα — ςας ίνε γνοςτο: Επαρχία Νεκροταφίυ, Περιφέρια Τάφυ, χοριο Φέρετρο“.

Κε θα τὄλεγα μα δεν μπορο να μιλίςο, το ςτόμα ίνε δολομένο. Εγο για ένα ςκέφτυμε:

«Πος να γίνι, — ςκέφτομε, — όςτε κε πεθαμένος, ίςτερα απτο θάνατο, να μιν ανίκςο το ςτόμα-μυ. Αν ανίκςι το ςτόμα-μυ, το πακέτο θα πέςι. Νά τότε κομοδία!...»

— Οχι, — λέι, ο ςτρατιγος, — αφτος, όπος φένετε, ίνε απο κίνυς τυς κομιςάρυς, πυ πέζυν με το μύλομα. Τέτιος, — λέι, — πυ προτιμα να δανκόςι τι γλόςα-τυ παρα να μιλίςι. Αλοςτε... Νά, — λέι, — ι δικιά-μυ διαταγι. Δοκιμάςτε με τυς ραβδιζμυς. Καταλαβένετε; Οταν θα δεχτι να μιλίςι, φέρτε-τον ςτο δομάτιό μυ. Εγο πάο να πιο τςάι...

— Μα μονάχα, — λέι ο ςτρατιγος, — κιτάκςτε, να μιν τον πεθάνετε με το κςίλο. Για να τον ντυφεκίςυμε πάντα έχυμε κερο, αλα πρέπι πρότα να τον ανακρίνυμε. Καταλὰβατε;

— Μὰλιςτα, — λένε, — εκςοχότατε. Θα τον χτιπίςυμε, χορις να τον πεθάνομε. Οπος πρέπι.

Λιπον, ο ςτρατιγος πίγε να πιι τςάι. Κε μένα με πίγανε ςτο γιτονικο δομάτιο κε με διατάκςανε να βγὰλο το δρακι.

— Βγάλε, — λένε, — μορανκε, τα φορέματα τις δυλιας. Αρχιςα να δγάζο τα ρύχα-μυ. Τον πολίτιμο μπυντιονοδικο νκαλιφε.

Οςον αφορα το βίαζμα, βέδεα, δεν βιάζυμε, γιατι καταντάι γελίο, καταλαβένετε, να διαςτις, όταν ετιμάζυντε να ςε δίρον.

Σιγα-ςιγα, κε αλαφρα, κςεκυμπόνο τα διάφορα κυμπια κε ςκέφτυμε:

«Ι κατάςταςι — ςκέφτυμε — δεν ίνε καλι. Εαν με δίρυν, μπορο να φονάκςο. Κε όταν φονάκςο θέλοντας κε μι το πακέτο θα πέςι απο μέςα απτο ςτόμα. Γι' αφτο ίνε ςαφες, ότι δεν πρέπι να φονάκςο. Πρέπι να ςιοπίςο».

Κε μεταχςι άλον, αφτι ι λιςτες τοποθέτιςαν ςτι μέςι τυ δοματίυ κάθιζμα, το ςκέπαςαν με μανδία κε λένε:

— Κςαπλὸςυ!

Ι ίδιι κςεβιδόνυν τυς γεμιςτίρες τον όπλον κε τυς αλίφυν με κάτι ιγρο. Κςίδι μπορι να ίνε, ίτε αλμιρο νερο. Δεν κςέρο.

Εγο κςαπλόθικα ςτο κάθιζμα.

Ι κιλιά-μυ ίνε απτα κάτο, ι πλάτες απτα πάνο. Ι πλάτες ίνε γιμνες. Κε θιμάμε, αμέςος ςτιν πλάτι-μυ κάθιςε μια μίγα. Μα εγο, θιμὰμε, δεν τιν έδιοχςα. Αφτι με τςίμπιςε τιν πλάτι, πίδιςε εδο-εκι κε πέταχςε.

Τότε με χτίπιςαν μια με τον γεμιςτίρα ςτιν πλὰτι.

Εγο τὶποτα δεν απάντιςα ς' αφτο, μονὰχα έςφιχςα τα δόντια κε ςκέφτικα:

«Μονάχα, — ςκέφτυμε, — μιν φονάκςις. Αλα έτςι δόχςα το θεο».

Το πακέτο-μυ ίνε εντελος μυςκεμένο, κε ςιγα-ςιγα το καταπίνο. Με χτιπάνε κ'εγο, αντι να φονὰκςο, ίτε να βονκίκςο, χαπ κε καταπίνο ένα κοματὰκι. Κε ςιοπο. Μα πονο, βέβεα. Φιςικα, με χτιπάνε ςτα γερα, αλίπιτα... Με χτιπάνε ςτιν πλάτι, κε κι... πιο χαμιλα απτιν πλάτι, κε ςτα πλεβρα, κε ςτα πόδια, κε όπυ τίχι.

Πονο, μα ςιοπο.

Ι αχςιοματικι παραχςενέβοντε.

— Νά, — λένε, — διάβολος! Νά τίπος! Βαπ κε βυπ!... Χτιπάτε, αδέρφια!... Χτιπάτε-τον, παρακαλο, κάντε-τον μιςο-

πεθαμένο. Θα μιλίςι! Θα πι κε τραγύδι το κάθαρμα!..

Κε εχ νέυ μο τις βρέχυν. Εχ νέυ ςφιρίζι ο γιομιςτίρας:

Μια! Διο! τρις!..

Μα εγο χρέμαςα το κεφάλι ςτο κάθιζμα, ςφίνκο τα δόντια κε ςιοπο. Μυλόνο.

— Οχι, — λέι ο αχςιοματικος. Αφτο δεν ίνε δινατο. Τί να έχι κάνι; Μίπος ίνε διάβολος κε ςτιν πραγματικότιτα επιδικτικα έκοπςε τι γλόςα-τυ;.. Ει, ςταθίτε!..

Σταμάτιςαν. Λαχάνιαςαν. Κυράςτιχαν ι καιμένι.

— Εςι! — λέι ο αχςιοματικος, — μαρανκε! Θα μυ απαντίςις ίτε όχι; Μίλα! Κ' εγο, ο βλάκας απάντιςα:

— Οχι — λέο.

Κςεςφίνκο τα δόντια κε τα χίλι. Απο μέςα απτο ςτόμα-μυ κάτι έπεςε. Κε κίλιςε μαλακα ςτο πάτομα.

Αχ, πόςο φοβίθικα!..

— Ει, — λέι ο αχςιοματικος — τί ίνε αφτο πυ έπεςε απτο ςτόμα-τυ; Καραλιοβ, κίταχςε!..

Ο Καραλιοβ πλιςιάζι κε κιτάζι. Κιτάι κε λέι:

— Γλόςα, εβγενέςτατε...

— Πος; — λέι ο αχςιοματικος. — Τί ίπες; Γλόςα;

— Μάλιςτα, — λέι, — εβγενέςτατε. Γλόςα έπεςε ςτο πάτομα.

Ανατρίχιαςα.

„Φυ — ςκέφτομε. — Μίπος ςτ'αλίθια μαζι με το πακέτο να μάςιςα κε τι γλόςα;

Αναδέβο τι γλόςα κι ο ίδιος δεν μπορο να καταλάβο: Τί τρέχι; Γλόςα ίνε αφτι ίτε όχι; Στο ςτόμα τέτια αιδία, μύδιαζμα: μελάνι, βολοκέρι έμα...

Κιτάο ςτο πάτομα κε βλέπο:

Μάλιςτα, ςτιν πραγματικότιτα βρίςκετε ςτο πάτομα γλόςα. Σινιθιζμένι, τέτια, κόκινι, μυςκεμένι γλοςίτςα πεταμένι ςτο πάτομα. Κε απάνο-τις κάθετε μίγα. Καταλαβένετε;

Καταλαβένετε, πόςο μυ κακοφάνικε;

Γλόςα, ίνε, ςίντροφι! Δικί-μυ γλόςα. Οχι καπιανυ άλυ! Κε το χιριότερο πάνο ς'αφτι κάθετε μίγα. Φανταςτίτε; Μίγα κάθετε πάνο ςτι γλόςα-μυ, κ' εγο, τιν ςτρίγλα, δεν μπορο να τιν διόχςο.

Οχ, τόςο πολι μυ κακοφάνικε, οςτε άρχιςα να κλέο. Μα το θεο! Πραγματικα έκλεγα ςαν μικρο πεδι... Κςαπλομένος πάνο ςτο μανδία κλέο.

Ι λιςτες ςτέκοντε γίρο, παρακςενέβοντε, κε δεν κςέρυν τι να κάνυν.

Τότε ο ακςιοματικος λέι:

— Καραλιοβ, — λέι, — πάρτινε!

— Στας διαταγὰς-ςας, — λέι ο Καραλιοβ.— Τί να πάρο;

— Τι γλόςα, — λέι, — πάρε. Βλάκα! Δεν καταλαβένις;

„Ε, — ςκέφτυμε, — όχι! Δεν πάνε εδο τ'αςτία! Δεν θα ςας επιτρέπςο να γελάτε ςε βάρος τις γλοςύλας-μυ“.

Καταπίνο τα δὰκρια, κε ςινάμα, όλο ότι βρίςκονταν ςτο ςτόμα-μυ· απλόνο το χέρι, αρπάζο τι γλόςα κε ςτο ςτόμα.

Παρ' ολίγο να ςπὰςο τα δόντια.

Μανύλα-μυ! Ποτέ-μυ δεν ίδα τέτια γλόςα Στερει. Σκλιρι. Σκλιρι, ςαν πέτρα κι όχι ςαν γλόςα...

Κε εδο κατάλαβα.

„Φυ! — αφτο — ςκέφτυμε — δεν ίνε γλόςα. Ινε βυλοκέρι. Καταλαβένετε; Ινε ι βυλοκερένια ςφραγίδα τυ ςιντρόφυ Ζαβαρύχιν. Τυ κομιςάρυ-μας. Χα!“

Φυ, πόςο αςτίο μυ φὰνικε.

Εςπαςα με τα δόντια αφτι τι βυλοκερένια γλόςα, κε γλίγορα, απαρατίριτα, τιν κατὰπια.

Κε πλαγιάζο. Δεν βαςτιέμε, τόςο μυ φένετε αςτίο.

Ι πλάτες-μυ κένε, τα κόκαλά-μυ πονύνε, κ' εγο με βία ςινκρατο το γέλιο.

Κε γιατί, νομίζετε;

Γελάο, γιατι ι λιςτες πολι φοβίθικαν για τι γλόςα-μυ. Πόςο φοβίθικαν! Τί έχυν να πάθυν απτο ςτρατιγο! Τί τυς ίπε ο ςτρατιγος; Να με πάνε ζοντανο κε γερο ςτο δομάτιό-τυ. Αλα αφτι;...

Ο αχςιοματικος τραβάι πραγματικα τα μαλιά-τυ.

— Οι! — λέι. — Αι! Αφάνταςτο πράμα!.. Τί έχανε; Εφαγε τι γλόςα! Καταλαβένετε; Τι γλόςα καταβρόχθιςε! Θεέ-μυ, — λέι, — τι ςχιλολόι!..

Κε με τρόπο με πλιςιάζι.

— Αδελφε, — λέι. — Τί έπαθες; Α; Γιατί κλες;

Μα εγο δεν κλέο. Γελο.

— Α; — λέι. — Ιςος, — λέι, — ίνε ςκλιρο αφτυ πυ ίςε χςαπλομένος; Πές-μας τότε. Μπορύμε να ςυ φέρυμε μαχςιλάρι. Θέλις, — λέι, — μαχςιλάρι; Απάντιςε.

Κε εγο τυ απαντάο:

— Μι-νι -μπι-μπι...

— Τι; — λέι.

Εγο λέο:

— Μπι-μπι... Κε κυνάο το κεφάλι. Καταλαβένετε; Σαν να ίμε πραγματικος βυβος.

— Νε, — λέι ο αχςιοματικος. — Ετςι κε ίνε. Εφαγε τι γλόςα-τυ.

— Λιπον, — λέι, — πεδια! Να τον πάμε, παρακαλο, γλίγορα ςτο νοςοκομίο ςτο γιατρο. Ιςος, κάτι ακόμα μπορύμε να κάνυμε μαζί-τυ. Ιςος, δεν έφαγε εντελος τι γλόςα. Ιςος, μπορύνε να τι ράπςυν.

— Ντίςυ! — λένε.

Αρχίςανε να με βοιθάνε να ντιθο. Αρχίςανε να μυ φοράνε το αμπέχονο, να κυμπόνυνε τα κυμπια, ςαν να ίμε μικρος κε δεν κςέρο. Μα εγο τυς έςπροχςα κε ντίθικα μόνος. Μόνος-μυ κυμπόθικα κε ςικόθικα. Σικόθικα πάνο ςτα πόδια-μυ. Κε ίνε εβνόιτο, ότι πριν απ' όλα τις πλάτες-μυ παςπάτεψα.

Πρέπι δα να κιτάκσο, τί κε πός.

Κε πός να σας πο; Με τρòι. Γλιόδικες, απέσιες γένιλαν ι πλάτες-μυ. Κε τα πόδια. Τα πòδια μόλις στέκοντε. Φυ, πòσο άσχιμα γενίκανε τα πόδια!

— Ε, λιπον, — λένε, — πάμε!

Κσεκινάμε. Βγένυμε στιν πλατία. Βαδίζομε. Εγο βαδίζο κε μαζι ο ακσιοματικος, κε — για φανταστίτε — ο καζάκος με τα ανκλιxα ιποδίματα. Το επόνιμό-τυ ίταν Ζίκοβ.

— Ακυσε, Ζίκοβ, — λέι — ο ακσιοματικος. Πίγενέ-τον παρακολο γλίγορα στο νοσοκομίο. Κ' εγο τόρα θα σε φθάσο. Εγο, καταλαβένις, πρέπι να πεταχτο στον εκσοχότατο.

Εζοσε στι μεςι-τυ τι σπάθα κε έτρεκσε. Πàμε ανάμεσα απτιν πλατία. Εγο μπροστα, κε ο Ζίκοβ λίγο παραπίσο. Το όπλο-τυ το κρατάι προταμένο. Κε σιοπα.

Εγο λέο:

— Ακυσε, σιμπατριότι...

— Μα αφτος μυ απαντάι:

— Σιοπι!

Κσανα τυ λέο:

— Αστα, αδελφύλι!..

Κι αφτος:

— Μιν ομιλας! Προσοχι!

— Μορε τι παράκσενος άνθροπος. Μορε τι σκιλομύρις!

Επαψα πια να μιλάο μαζί-τυ κε βαδίζο σιοπιλα. Βαδίζο, καταλαβένετε, κυτσένο κε διάφορες ιδέες μΰρχοντε στο κεφάλι. Κε όλο σκέφτομε, ότι ι ιπόθεσί-μυ οριστικα χάθικε. Μπροστα νκρεμος κε πίσο ρέμα.

Λιπον φανταστίτε μόνι-σας, τι έπρεπε να κάνο. Να το σκάσο; Απο πίσο μυ ο άλος με το όπλο στο χέρι με ακολυθα. Κε να το σκάσο το ίδιο κάνι, σοτιρία δεν ιπάρχι.

Οχι, ι ιπόθεσί-μυ δεν ίνε εφχάριστι! Οχ, πόσο δισάρεστι ίνε! Μονàχα ένα ίνε εφχάριστο, ότι κατάπια το πακέ-

το. Αφτο — νέ! Πάι καλα. Οςτόςο ι ςινίδιςί-μυ πριν απτο θάνατο ίνε καθαρι...

Στο αναμεταχςι φθάςαμε πια στο νοςοχομίο.

Ενα μικρο ξςίλινο ςπιτάκι. Το παράθιρο ίνε ανιχτο. Εχι εχςόςτι. Πάνο ςτον εχςόςτι κε κάτο απτο παράθιρο ςτο πεζύλι κάθοντε άροςτι. Περιμένυν ςιρα.

Ενας εχι το πονεμένο-τυ χέρι το κυνάι ςτον άςπρο επίδεζμο πυ κρέμετε απτο λεμο. Αλυνυ το πόδι ίνε φαςκελομένο. Τρίτος, όλο τον κερο βαςτάι το μάγουλό-τυ — δόντι τον πονάι. Τέταρτος κςίνι τιν πλιγι ςτο ζβέρκο. Ο πέμτος διάβολος κςέρι. Απλος κάθετε κε καπνίζι μαχόρκα. Κι όλι, βέβεα, κάτι ςιζιτάνε, κάτι αφιγύντε, γελάνε, μαλόνυν...

Ο φρυρός-μυ λέι:

— Γιά ςας, πεδια!

Τυ απαντάνε:

— Γιά-ςυ! Πύ πάτε, — λένε, — χορις να έχετε ςιρα; Κάθιςε, δέκατος τρίτος θα ίςε. Αφτος λέι:

— Εμις θα πάμε χορις ςιρα. Εχυμε ςοβαρι ιπόθεςι.

— Απτο επιτελίο;

— Μα βέβεα, —λει. — Βλέπετε, ο κομιςάρος αρόςτιςε.

— Ο! — λένε. — Απο τί αρόςτιςε;

— Αφτον, — λέι, τον πονάι το δόντι. Αφτυνυ πριν απτο θάνατο θέλυν να τυ βυλόςυν το κύφιο δόντι με χριςο.

— Ο! — λένε. Χαχανίζυν ι διαβόλι. Κοροιδέβυν. Κε εκίνος ο ςκιλομύρις χάςκι κι αφτος, χορατέβι.

— Εμπρος, λιπον, κομιςαρ, — λέι, — κάθιςε, κςεκυράςυ, όςπυ ι εβγένιά-τυ γιρίςι απτον εκςοχότατο. Μα εςι, — λέι, μιν ντρέπεςε...

Εγο δεν ντρέπομε. Αν κε δεν κάθιςα, αλ' όμος αλαφρια ακύμπιςα ςτιν κολόνα, πυ ςτίριζε τον εχςόςτι.

Στέκο, ςιγανα, κςίνο τιν πλάτι-μυ ςτιν κολόνα κε ςτα καθάρματα αφτα δεν δίνο προςοχι.

„Αφισέ-τυς, — σκέφτυμε, — να εφθιμίσυν λιγάκι. Μίπος ίνε κρίμα; Αροστι άνθροπι ίνε, οστόσο. Στενοχορύντε“.

Κε ο ίδιος, ύτε καν ακύο τι τσαμπυνάνε για μένα. Εγο, καταλαβένετε, κιτάζο γίρο τι φίσι.

Αχ, τί όμορφι φίσι! Τέτια φίσι δεν έχο ιδι. Μα το θεο! Ακόμα στο χοριό-μυ δεν ιπάρχυν τέτι κίπι κε τέτιες πικνες λέρκες. Κε ο αέρας ίνε τόσο ιπέροχος! Απο μίλα μιρίζι. Κε ο υρανος ίνε τόσο γαλάζιος, ακόμα πιο γαλάζιος κι απτιν Αζοφικι θάλασα. Ιμε πρόθιμος ς' όλι τι ζοί-μυ να θαβμάζο.

Μα τί ζοι μυ απόμινε εμένα; Λίγι. Γι' αφτο κε θαβμάζο, γιατι ίστερα πια θα ίνε αργα. Γι' αφτο πια το κάθε-τι περιεργάζομε. Ακόμα κε το κεφάλι-μυ σίκοσα προς τον υρανο.

Κ' εδο, καταλαβένετε, καταφθάνι με τι σπάθα-το ι εβγένιά-το, ο κίριος ακσιοματικος. Κόκινος, όλος άνο-κάτο τσαλακομένος, σα να τον δίρανε.

Κε αποτίνετε ς' εμένα: Α! — λέι. — Γλόσες τρος; Εσι, — λέι, — γλόσες τρος, κε μετα για σένα να εφθίνομε; Νέ; Ελεινο κάθαρμα!..

Σικόνι το χέρι κε μυ δίνι μια στο μάγυλο. Καταλαβένετε;

Δεν απάντισα τίποτα ς' αφτο, μονάχα έσφιξα τα δόντια κε τυ κατέβασα μια πάνο στο κεφάλι.

Οχ, μύνκρισε, αναστέναξε κε φονάζι άγρια:

—Ντυφεκίστε-τον!..

Μα εγο ακόμα μια φορα — βαπ! Κι ακόμα — μ' όλι τι φόρα — βυπ!

Πυ λέτε το λιπον, κάθισε σαν πεδρέλι στον εκσόστι.

Βέβεα, εμένα στο δεφτερόλεφτο μ' άρπαχσαν αφτι ι ίδιι άροστι. Μυ δέσανε τα χέρια πίσο, στρέπσανε τιν κάνι τυ πιστολιυ στον κρόταφο, κε δε μ' αφίνυν. Κ' εγο δεν αντιστέκομε. Τί να αντισταθο;.. Στέκο ίσιχα.

Τότε ο ακσιοματικος, σικόνετε, σιάζι το γαλονάδικο καπέλο κε λέι:

— Σταθίτε, μι τον τυφεχίζετε ακόμα...

Μετα, χυνίθιχε χάπος, èχλιςε τα μάτια χε λέι:

— Οχ... Ε;θάνυμε τον εαφτό-μυ àςχιμα.

Τον χαθίζυν γλίγορα πίςο στα ςχαλοπάτια, χε αρχίζυν να αερίζυν τι μὺρι-τυ με ότι δίποτε: ènας, χαταλαβένε τε, με πατςαβύρα άλος με χλαράχι, χε τρίτος με τι φαςχελομένι χερύχλα-τυ.

— Διπον πòς,—λένε,—εβγενέςτατε;.. Σινίλθατε;

— Μα όχι,—λέι.—Οχι εντελος.

Πάλι τον αερίςανε:

— Διπον, πός;

— Σινιλθα,—λέι.—Εφχαριςτο... Λεβεντόπεδα!

Εχίνι ι bλάχες απαντυν:

— Χερόμαςτε πολι, ιπςιλο-εbγενέςτατε!

Κατόπιν λένε:

— Διπον, πός; Μπορὺμε να τον ντυφεχίςυμε;

— Μα όχι,—λέι ο αχςιοματιχος. Κε ςιχόνετε. Οχι,—λέι. Μετα λίπις-μυ, ìμαςτε ιποχρεομένι να περιμένυμε αχόμα. Στιν αρχι πρέπι να τον πάμε στο γιατρο. Οςτόςο τον ντυφεχιζμο δεν θα τον γλιτόςι. Εγο, — λέι, — αφτο το χάθαρμα ίςτερα απο μιςι όρα θα το χάνο χόςχινο. Ιδιοχίρος. Μονάχα στιν αρχι,—λέι,—οςτόςο πρέπι να τον γιατρέπςυμε... Αχυςε Ζίχοb, πίγενέ-τον, παραχαλο, γλίγορα στο γιατρο χ'εγο έρχομε απο πίςο.

Καταλαbένετε; Φοbàτε! Φοβάτε να βαδίςι δίπλα. Αχόμα χε με τον Ζίχοβ φοbάτε..

— Διπον,—λέι,—χάπιος αχόμα... Νά εςι,—λέι,—Φιλάτοφ, εςι έχις πιςτόλι πάνο-ςυ, πάμε μαζι...

Ο Ζίχοb με ςπρόχνι με το χοντάχι χε φονάζι:

— Πίγενε διάβολε!

Εγο πίγα. Ανεβένο τι ςχάλα χε μπένο μέςα στο δομάτιο, πυ γδίνοντε.

Μα, χςέρετε, ο αέρας εδο ίνε πάρα πολι αποχρυςτιχος.

Φενικο οχι βρομάι. Παντυ ίνε πεταμένα κυτια, μπυκαλάκια, ντενεκέδες. Σκόνι, καταλαβένετε, κε βρόμα. Ι τίχι ίνε μάβρι. Κοντα στον τίχο στέκετε ξίλινο σκαμνι, στον κρεμαστίρα κρέμοντε στρατιοτικες μαντίες, ένα κασκέτο κε αμπέχονο με επομίδες.

Ολα αφτα τα αντιλίφθικα, επιδι στο δομάτιο αφτο σταθίκαμε ολόκλιρο λεπτο τις όρας, ος ότυ ανεβι ο εβγενέστατος. Ο άνθροπος, καταλαβένετε, κε πάλι εσθάνονταν τον εαφτό-τυ άσχιμα. Κε πάλι τον αερίζανε με κλαδια σιμίδας.

Μετα πλισιάζι κε λέι:

— Ε, εσις!— Γιατί σταθίκατε στο δρόμο; Στο γιατρο! Γρίγορα!

Ο Ζίκοβ πάλι με σκυντάι με το κοντάκι, ο Φιλάτοφ ανίγι τιν πόρτα κε νά-με μπροστα στο γιατρο.

Ενας γιατρος, μα τι γιατρος! Μα το θεο, ίνε αστίο να το πο,—εντελος γέρος. Ασπρος, μικρος, μα τόσο μικρος, όστε κε τα πόδια-τυ μπερδέβοντε μέσα στο μακρυλο χαλατ. Κε μπροστά-τυ, καταλαβένετε, με τεντομένο προς τα εμπρος στίθος, στέκετε ένας τόσο ρομαλέος, μισόγιμνος ανδρας. Κε ο γιατρος τον ακύι με σολίνα. Εκίνος ανασένι. Σαν τον παλεστι Βασιλυ Πετυχοβ.

Εμις, καταλαβένετε, μπένυμε κε ο γιατρος λέι:

— Πρέπι να χτιπάτε—λέι—τιν πόρτα πριν κ' ίστερα να μπένετε.

Μα εδο, σαν ίδε τον ακσιοματικο τυ επιτελίυ, άρχισε εντελος διαφορετικα να μιλάι:

— Σιγνόμιν,—λέι,—κίριε ιπολοχαγε.

Εγο, — λέι, — νόμισα, ότι ίνε κάπιος πυ θέλι να μπι χορις σιρα.

— Οχι,—λέι — ο ακσιοματικος. Κάνατε λάθος. Εμις έχυμε εκτάκτος επίγυσα ιπόθεσι. Κοπιάσατε, — λέι, — αφίστε τον άροστο κε παράσχετε βοίθια.

Α,—λέι ο γιατρος.— Με μεγάλι εφχαρίςτιςι.

Κςεμπέρδεπςε γλίγορα τον παλεςτί-τυ Πετυχοφ, τον αλιπςε κάπυ με ιόδιο κε τον άφιςε. Κε ο ίδιος πίγε στο νιπτίρα να πλίνι τα χέρια-τυ.

— Νε,—λέι.—Σας ακύο.

— Νά, — λέι ο ακςιοματικος. — Βλέπετε αφτον τον άνθροπο; Εδο κε λίγα λεπτα τις όρας αφτος ο άνθροπος έφαγε επιδικτικα τι γλόςα-τυ.

— Α,—λέι ο γιατρος.

Μετα λέι:

— Μα πός, επιτρέπςτε να ροτίςο, τιν έφαγε;.. Ολι εντελος ίτε ένα μέρος;

— Δεν κςέρο,—λέι ο ακςιοματικος. Ιςος, κε ένα μέρος. Μα άλο ίνε το ζίτιμα. Το κιριότερο ίνε, ότι αφτος τόρα δεν μπορι να μιλίςι. Καταλαβένετε; Κ' εμις θέλυμε ακόμα να τον ανακρίνυμε. Το λιπον, — λέι — δεν θα μπορέςετε άραγε κάτι να κάνετε; Με επιςτιμονικα μέςα. Οςτε πριν απτο θάνατό-τυ έςτο κε λιγάκι να μιλίςι.

— Θα ιδύμε,—λέι ο γιατρος.

Κε αρχίζι να κςεπλένι τα χέρια.

— Θα ιδύμε,—λέι,—αφτο δεν ίνε δίςκολο. Οςτόςο,—λέι, — πρέπι να ςας γνοςτοπιίςο, ότι ι επιςτίμι-μας δεν το πολιεπιτρέπι, να μιλάι ο άνθροπος χορις γλόςα. Βέβεα, μπορύμε να κιτάκςυμε. Αφτο δεν ίνε τόςο δίςκολο. Μα οςτόςο απο επιςτιμονικι άποψι δεν αναλαβένο να ςας δόςο κάπια ιπόςχεςι. Οςο για κίταγμα,—λέι,—θα κιτάκςο, αλα...

— Καλα—λέι ο ακςιοματικος.— Κιτάκςτε. Μα μονάχα δεν ίνε δινατον να βιαςτίτε λιγάκι, κίριε γιατρε; Δεν ίνε δινατον να κάνετε γλίγορα;

— Μπορο,—λέι. Γιατί όχι; Μπορο κε να βιαςτο...

Κε αρχίζι, καταλαβένετε, να ςφονκάι τα δάχτιλα με τιν πετςέτα. Σφονκαι, πυ λέτε, το ένα δαχτιχο, το κιτάι,

το περιεργάζετε κε αρχίζι τ'άλο. Μετα τρίτο. Μετα τέταρτο κε ύτο καθεξςις.

Ο αχςιοματικος λίςιαχςε. Κτιπάι το ταχύνι. Ακόμα κε τα ςπιρύνια κυδυνίζυν.

Κε ο γιατρος καμια προςοχι δεν δίνι, ςφονκάι ςιγα-ςιγα τα δάχτιλά-τυ κε κάτι πςιθιρίζι.

Μετα με πλιςιάζι κε λέι:

— Ελα λιπον, παλικάρι... Ανιχςε το ςτόμα.

Εγο δεν ίθελα να το ανίχςο. Μα ςκέφτομε:

„Τί, επιτέλυς μίπος ίνε κρίμα;„"

Ετςι λιπον το άνιχςα.

— Ακόμα,—λέι,— άνιχςε... Πιο πολι!

Το ανὶγο ακόμα πιο πολι, τόςο όςο μπορο.

— Ακόμα,—λέι.

Μα, εδο εντελος τυ ἀνιχςα το ςτόμα μὲχρι τα αφτια.

— Νὰ έτςι,—λέι.—Φτάνι. Εφχαριςτο.

Κίταχςε μέςα ςτο ςτόμα-μυ, παρατὶριςε τι γλόςα με τα καθαρα δὰχτιλα κε λέι:

— Μα ὀχι,—λέι.—Ι γλόςα ίνε ςτι θέςι-τις.

— Πός,—λέι ο αχςιοματικος. — Αφτο δεν ίνε δινατο.

— Σας διαβεβεόνο,—λέι ο γιατρος. Ι γλόςα ίνε ςόα κε ακέρεα, μονάχα πυ, ίνε γαλάζια.

— Μα όχι, — λέι ο αχςιοματικος. — Εςις λαθέβετε. Ο ιδιος ίδα καλα, πος αφτος τιν έφαγε.

— Τότε κιτάχςτε, — λέι ο γιατρος.

Κε τυ δίχνι το ςτόμα-μυ. Κε εχι μέςα, καταλαβένετε, ιςιχότατα πέζι ι γλόςα.

Αχ, μανύλα-μυ! Πόςο θάβμαςε ο αχςιοματικος. Τα μάτια-τυ πετάχτικαν ος τι μίτι.

— Μα, — λέι — τί πράμα ίνε αφτο; Πός ίνε δινατον αφτο; Μα τί, διάβολος ίνε, κε διο γλόςες κρέμοντε ςτο ςτὸμα-τυ;!

Μα όχι, — λέι ο γιατρος. Απίθανο ίνε να ίχε διο...
Σε έναν άνθροπο διο γλόσες δεν μπορι να ιπάρχυν. Αφτο δεν το επιτρέπι ι επιςτίμι. Κε εγο, — λέι, — αν κε απο επιςτιμονικι άποπςι δεν καταπιάνομε να εκςιγίςο αφτο το γεγονος, μα οςτόςο γενικα ι γλόςα ίνε ςτι θέςι-τις.

— Τφυ! — λέι ο ακςιοματικος. Οςτε, πάι να πι, μ' εγέλαςε; Πάι να πι μπορι να μιλίςι; Πάι να πι εςι, αχρίε, μποριςνα μιλίςις;

— Νε, — λέο. — Μπορο.

Κι εδο δα, τυ ίπα τέτια λέκςι, απτιν οπία, με το ςιμπάθιο, μποριςνα πέςις απτιν καρέκλα.

Αλα αφτος — τι νομίζετε; Θίμοςε; Νομίζετε, ότι άρχιςε να βρίζι κε να μαλόνι; Τίποτα το παρόμιο. Αφτος αρχιςε να γελάι. Πέταχςε απτι χαρά-τυ. Σαν τάχατες, καταλαβένετε, να τυ δορίςανε δεκαπέντε ρύβλια.

— Οι, — λέι, — δεν ίνε δινατο. Μίπος ίνε όνιρο; Μίπος παράκυςα; Ελα λιπον, — λέι, — επανάλαβε, εκίνο πυ ίπες...

Εγο επανέλαβα. Κε ακόμα ςιμπλίροςα. Εςις, λέο, ιπςιλο-εβγενέςτατε ίςτε το τελεφτέο κάθαρμα κι ακόμα χιρότερα. Εςις, λέο...

Καταλαβένετε; Δεν μαλόνι! Δεν βρίζι! Γελάι ςαν άλογο.

— Ακόμα! — λει. — Ακόμα! Μάλιςτα βαρέθικα να βρίζο. Μα ςτιν πραγματικότιτα; Εγο δεν ίμε γραμόφονο. Στάθικα, μύνκριχςα λιγάκι κε ςιόπιςα.

Τότε αφτος ςταματάι το γέλιο, ςιάζι τι ςπάθα-τυ κι' αρχίζι τις προςταγες:

— Εςις, — λέι, — κίριε γιατρε, παρακαλο, αςχολιθίτε λίγο μ' αφτον τον κομιςάρο. Ιςιχάςτε-τον λιγάκι, φέρτε-τον ςε τάκςι, κε μετα ςτίλτε τον ς' εμας ςτο επιτελίο. Κε ςις, αδέλφια, φρυρίςτε τον εχμάλοτο, ο Φιλάτοφ να παραμίνι εδο, κε ο Ζίκοφ φρυρος απ' έκςο. Ιςτερα, Ζίκοφ, τον φέρνις ςτο επιτελίο.

Εζοςε τι μιτερί-τυ ςπάθα κε βγίκε βιαςτικα. Κατόπιν-τυ βγίκε κε ο Ζίκοφ. Ανίγι τιν πόρτα, κε τρέχι ςτο διάδρομο πίςο-τυ. Κ' εχι, μέςα ςτον ίδιο διάδρομο κάπιος άκςαφνα φονάζι:

— Αχ!

— Τί; Τί τρέχι; — λέι ο γιατρος.

Ο Ζίκοφ φονάζι:

— Τίποτα! Μιν ανιςιχίτε. Ι εβγένιά-τυ ςκόνταπςε. Χτίπιςε ςτιν πόρτα.

— Αχ, — λέι ο γιατρος, — μίπος επιτρέπετε τόςο γλίγορα να τρέχι κανις;

Λιπον, μίναμε τρις: Εγο, ο Φιλάτοφ κε ο γιατρος. Γιατρος, κε τί γιατρος! Φυ, μα το θεο, μα όταν τον κιτας ίνε αδίνατο να μι γελάςις.

Τέτιο γιατρο, αν χριαςτι να τον ςκοτόςις, δεν χριάζοντε πολα πράματα. Με ένα κςίλινο κυτάλι μπορις να τον ςκοτόςις. Μα βλέπο, ότι εδο δεν μυ έρχοντε βολικα. Πρότο. Γιατι ο Φιλάτοφ, ςαν κολόνα ςτέκετε με τιν κυμπύρα-τυ. Μετα το παράθιρο, αν κε ίνε ανιχτο, οςτόςο απο κάτο ςτα πεζύλια κάθοντε άροςτι, — τιν φονί-τυς μάλιςτα τιν ακύο καλα— κε ςτο παράθιρο βρίςκετε κάθε ίδυς βρομια: κυτια, μπυκάλια, μπυκαλάκια κε ένα μεγάλο αλογίςιο κλίζμα με μακρι ςολίνα.

Οχι, βλέπο, πος εδο δεν βγένι τίποτα. Στέκο ίςιχα.

Κε ο γιατρος αρχίζι να με θεραπέβι.

— Νά έτςι, — λέι — παλικάρι . . . Ανίκςτε, παρακαλο, το ςτόμα.

— Εγο λέο:

— Γιατί; Τί, — λέο, — εςις δεν ίδατε εχι;

— Μα εγο, — λέι, — θέλο να βεβεοθο.

— Καλα, — λέο. — Βεβεοθίτε.

Κε άνικςα το ςτόμα. Κε έδικςα τι γλόςα.—Μάλιςτα,—λέι ο γιατρος. Ι γλόςα-ςας ίνε ςόα κε ακέρεα. Μπορο να ςας ςινχαρο. Μα μονάχα, — λέι, — ίνε πολι γαλάζια. Μίπος κολίμπιςε μέςα ςτι μελάνι; Ε; Εςις, παλικάρι, πίνετε μελάνι; Χε—χε!..

— Οχι, — λέο.

— Ετςι, έτςι, — λέι. Κε τα ύλα-ςας ίνε πριζμένα. Λιπον, — λέι — πάρτε, ματςαλίςτε, παρακαλο, πιραμιντον.

Εφαγα. Καλύτςικα. Εγο, καταλαβένετε, ίθελα τόςο πολι να φάο, πυ κε το γιατρο να έτρογα δε θα χόρτενα.

— Πιος ίςτε εςις; — λέι. — Εχμάλοτος ςτρατιότις;

— Μάλιςτα, — λέο. Μυςαφίρις, βέβεα, δεν ίλθα εδο...

— Πάι να πι ίςτε μπολςεβίκος;

— Ιμυν, — λέο. — Μάλιςτα.

— Αχ, — λέι, — καθίςτε. Γιατί ςτέκεςτε; Νά, παρακαλο, ςκαμνι, — καθίςτε.

— Οχι, — λέο — εφχαριςτο. Εμένα, — λέο, — ςτο μέρος κίνο με το οπίο κάθοντε, ίνε ςιμιομένι εόνια ανάμνιςι. Εγο, — λέο, — μ'αφτο το μέρος δεν μπορο να καθίςο. Μα εαν θα ζόςα, — λέο, — δεν θα κςεχνύςα, τί κε πός. Εγο — λέο, — θα θιμόμυνα.

Κ' εδο, ςίντροφι, με το ςιμπάθιο κατέβαςα το βρακι. Κε έδιχςα ςτο γιατρο.

— Αχ, — λέι ο γιατρος, — αχ, τι ςκλιρότις! Κι ο Φιλάτοφ, ο κοκινομύρις βλάκας, ςκάνι ςτα γέλια.

— Χα-χα-χα!..

— Τί έχις; — τον ρότιςε ο γιατρος.

— Εφτεκςα, — λέι, — εβγενέςτατε. Κςερόβιχςε.

Κι ο γιατρος τον αγριοκίταχςε κε λέι:

— Λιπον, — λέι, — παλικάρι, αν δεν ςας ντυφεκίςυν, ελάτε να ςας δόςο ακόμα πιραμιντον.

— Καλα, — λέο. — Θα έλθο.

Αςτιέβυμε, βέβεα. Πέςτε-μυ, γιατι ίςτερα απτο θάνατο, να πάο κε να τρομάκςο το γέρο; Εγο μια για πάντα, ετιμάςτικα να πεθάνο. Αλα να βαδίςο ζοντανος, καταλαβένετε, δεν ιπάρχι ελπίδα. Οχι, δεν ελπίζο ύτε κε τόςο δα.

— Λιπον, — λέι ο γιατρος. Μπορίτε να φίγετε.

Ο Φιλάτοφ προστάζι:

— Εμπρος — Μαρς!

Κε ι χυμπύρα-τυ έτιμι.

Βγένυμε απτο διάδρομο στο δρόμο.

Ο Ζίκοφ κάθετε με τυς άροστυς. Κάθετε στο πεζόλι με τυς άροστυς κε κάτι αστίο διιγιέτε. Εκίνι χαχανίζον, κε φένοντε τα δόντια-τυς.

— Α! — λέι. — Το σέβι-μυ στον κομισάρο! Λιπον πός, — λέι, — συ βάλανε χρισο βύλομα;

Ολι:

— Χα-χα-χα!.. Αστίο, καταλαβένετε, φάνικε στυς βλάκες. Κε ο Φιλάτοφ επίσις χαχανίζι. — Να συ βάλυνε, — λέο, — εσένα τέτιο βύλομα στο στόμα... Ταμπόβικε πολιλογα!

Εκ νέυ όλι:

— Χα-χα-χα!.. Πλιρομένι απάντισι! Μπράβο!

Ο Ζίκοφ μυ απαντάι:

— Εγο ίμε ταμποβικος, αλα εσι τί ίσε; Τσιφύτις;

Εγο λέο:

— Κσέρις; Μαζί-συ κε να μιλίσο δεν θέλο, σκιλομύρι. Πυλιμένο, — λεο, — τομάρι ὶσε! Ασπρε λιστι!

Κιτάο, κοκίνισε ο Ζίκοφ-μυ. Σικόνετε, σικόνι το όπλο-τυ κε λέι:

— Ε λιπον! — λέι. — Μεταβολι! Εμπρος — Μαρς! Κε ι σκανδάλι έκλισε!

Δοκίμασε, μαθες, να μιλὶσις μαζί-μυ κε με το όπλο θα πάρις βὺλομα.

Κσεκίνισα. Βαδίζυμε σχεδον δίπλα. Εγο απτα αριστερα, κι ο Ζίκοφ απτα δεκσια. Κι άκσαφνα βλέπο, ὸτι εμις εντελος διαφορετικο δρόμο πίραμε. Καταλαβένετε; Εμις δεν πιγένυμε στο επιτελίο, αλα κάπυ αλυ στο αντίθετο μέρος. Εκι, πυ ι κομόπολι τελιόνι. Οπυ βρίσκοντε τα τελεφτέα σπιτάκια.

„Τι διὰβολο! — σκέφτυμε. Πύ στο διάβολο πάμε απο δο;“

Κε να ροτίςο, βèβεα, το Ζίκοφ δεν θέλο. Ο εγοιζμός-μυ δεν το επιτρέπι. Σιοπο.

Ο Ζίκοφ τότε λèι:

— Ε λιπον, βιάςυ λιγàκι.

— Μα τί, — λέο! — Να τρέκςο;

Αφτος λέι:

— Βιάςυ! Βλάκα!

Λιπον, εγο, αν κε όχι πολι, οςτόςο βαδίζο γρίγορα. Κε ο ίδιος ςκέφτυμε:

„Περίεργο, γιὰ πυ διαζόμαςτε ὲτςι; Στο γάμο, πάμε μίπος;

Κε μόλις ςκέφτικα αφτο «ςτο γάμο» βλέπο έρχετε κατ' επάνο-μας κάπιος γέρος ςτρατιγος με άςπρα μαλια. Κάπιο, καταλαβένετε, ςκιὰχτρο με γαλάζια βράκα. Τέτιο, καταλαβένετε, αδὶνατο, βρόμικο γεροντὰκι.

Βαδίζι κε τρικλίζι.

— Για πύ το βάλατε; — λέι.

Εδο ο Ζίκοφ-μυ κὰνι ςχίμα μπροςτά τυ, όπος χριάζετε ςτο ςτροτο απέναντι τυ ανοτέρυ, κε απαντὰι:

— Να, — λέι, — εκςοχότατε, τον εχμάλοτο μπολςεβίκο πάο να εκτελέςο.

— Θα τον κςοδέπςις;

— Μάλιςτα, εκςοχότατε, θα τον κςοδέπςο.

— Λιπον, — λέι ο ςτρατιγος. — Ελέφθερα... Εμπρος ςτο έργο... Μιν αποτίχις, — λέι.

Κε εμένα, καταλαβένετε, τόςο έφθιμα με κίταχςε, ςαν να ίμε τάχα κότα ίτε χίνα, κε ετιμάζετε να με φάι για γέβμα.

— Πίγενε, — λέι — ςτο όνομα τυ θευ... Κε ας μιν τρέμι, — λέι, — το χεράκι-ςυ .. Επιδι, — λέι, — εςι δεν ςκοτόνις άνθροπο, αλα διάβολο. Κατάλαβες;

— Στις διαταγές-ςας, — λέι ο Ζικοφ. Κατάλαβα — λέι. — Διάβολο.

— Διπον, ςτο όνομα τυ θευ! — λὲι. Κε έφιγε. Εκ νέυ, καταλαβένετε, τρικλίζυν τα πόδια-τυ.

Κε εμις, καταλαβένετε, επίςις πίγαμε παρακάτο.

Κε να πο τιν αλίθια δεν ίθελα να προχορίσο. Μα, πιςτέπςτε, τα πόδια δε θέλανε να βαδίςυνε.

Πολι περιςότερο γιατι έκανε εκςέρατο κερο. Ο κερος ίταν ιπέροχος. Στυς κίπυς παντυ φένονταν φρύτα λογις-λογιον χρομάτον. Τα δέντρα βυίζανε. Τα πυλια πετύςανε.

Κ' εδο, μανύλα-μυ, ορίςτε πίγενε, ςε τέτιο έφθιμο... περίπατο...

Αχ, να πάρι ο διάβολος!... Ποτέ-μυ, ςίντροφι, δεν θα κςεχάςο, πος βάδιζα τότε, τι ςκεφτόμυνα κε κςαναςκεφτόμυνα.

Βαδίζο, καταλαβένετε, εγο μπροςτα κε ο Ζίκοβ απο πίςο. Το όπλο-τυ όλο θοριβι. Τα ανκλικά-τυ ιποδίματα τρίζυν. Κι όλο ςοπένι αφτος ο Ζίκοβ. Εςτο κε μια λέκςι ν' άλεγε για ενθάρινςι. Εςτο κε να κςεςτόμιζε κάτι.

Βαδίζυμε ςτιν αρχι απ' τιν άκρι τυ χοριυ, μετα βγένυμε ςτα λιβάδια, όπυ βόςκυν ι αγελάδες. Μετα βαδίζυμε απο ένα μονοπάτι, πιγένυμε δìπλα απο διάφορα περιβόλια κε αχιρόνες. Κι όλο βαδίζι ςιοπιλος αφτος ο Ζίκοφ. Μονάχα, κςέρις, το όπλο τραντάζονταν. Κι όλο τον κερο αντιπαθιτικα τρίζυν ι αρβίλες-τυ.

Φυ, καταλαβένετε, πόςο ίνε διςάρεςτο!.. Σκέφτυμε:

«Ε!.. Ε, Πέτια Τροφίμοφ!.. Μπυντιόνοβετς! Σίκοςε το κεφάλι!»

Δεν μπορο, καταλαβένετε. Δεν ςικόνετε το κεφάλι.

Κάπια πανιχίδα, καταλαβένετε, χόνετε όλο τον κερο ςτο κεφάλι

„Νέ, βαρι πράμα, — ςκέφτυμε, Πέτια Τροφίμοφ, να πεθάνις ςε κςένι επαρχία. Αν κε, — ςκέφτυμε, — ότι τιν επαρχία δεν τι λιπάμε. Τί διάολο μυ χριàζετε ι επαρχία; Τί να τιν κάνι τιν επαρχία ο μαρανκος, ο κτίςτις, ο τςοπά-

νος; Οπυ μιρίζι πσομι, εχι κε τάφος. Τον πατέρα-μυ τον θάπσανε σε ένα μέρος, τιν μιτέρα-μυ σε άλο. Μυ απέμιναν μονάχα ι μαχιτικι σίντροφι. Νά ένιγμα: Θα βγύνε άραγε αφτι απτιν παγίδα; Οχ, — σκέφτομε, — σε τί δίσκολι θέσι, να βρίσκετε, ο σίντροφος Ζαβαρύχιν στο χοριο Τίρι. Απτα αριστερα ο Σκυρο σφίνκι, απτα δεκσια ο Μάμοντοφ, απο μπροστα ο Υλαγάι επιτίθετε. Να πάρι ο διάβολος! Κε, ίσος, αφτο να ίνε εκσετίας-μυ. Ισος εγο να χάλασα όλι τι δυλια;

Μα — διάβολε! — Πύ επιτέλυς πιγένυμε; Πύ, καταλαβένετε, όλο βαδίζυμε; Ιμαστε πια μακρια κε το χοριο δεν φένετε, τα σκιλια δε γαβγίζυν, κε μις όλο βαδίζυμε. Κε μις όλο προχορύμε. Παράκσενο, κσέρετε...

„Μίπος, — σκέφτυμε, — εδο πίσο απ' αφτα τα χαμόκλαδα, δεν ίνε τόσο κατάλιλο το μέρος; Ιτε πέρα μακρια, να πύμε, πίσο απο κίνες τις ιτιες..."

Εγο, σίντροφι, ο ίδιος βρέθικα στιν ανάνκι να κσεκάνο ανθρόπυς. Εγο εκσασκίθικα σ' αφτο το επάνκελμα.

Σκέφτομε:

«Εδο πίσο απ' αφτα τα χαμόκλαδα, ίτε πέρα μακρια σε κίνι τι χαράδρα, ίνε πολι κατάλιλο το μέρος, για να παραδόσι ο άνθροπος το πνέβμα. Αφτος ο Ζίκοφ, — σκέφτυμε, — τυ κάκυ δεν με πιγένι εκι».

Κε ο Ζίκοφ, καταλαβένετε, ακριβος εκι κε με πιγένι. Σ' αφτι τιν ίδια χαράδρα. — Ε λιπον, — λέι. — Στάσυ!

Εγο σταμάτισα. Στέκο. Κε ίρεμα, κσέρετε, σκέφτυμε:

«Τί να κάνις, — σκέφτομε. — Αποχερέτισε, Μπυντιόνοβετς!..»

Κε πιον να αποχερετίσο; Γίρο, καταλαβένετε, μονάχα χόρτα.

Γιρίζο το κεφάλι κε βλέπο, ότι ο Ζίκοφ πέρνι τι λόνχι-τυ κάτο απτιν αμασχάλι, χόνι το χέρι στον κόρφο κε βγάνι κάπιο πραματάκι.

— Να, — λέι — χαρφίτςοςέ-το.

Τί ινε αφτο; Βλέπο—επομίδες. Καταλαβένετε; Χριςες επομίδες με λαμπερα αςτεράχια. Κε τέςερες γαλιχες παραμάνες.

— Λιπον — λέι — χαρφίτςοςέ-τις.

— Τι; — λέο.

Εγο, καταλαβένετε, δεν καταλαβένο. Τυ λέο:

— Πίγενε ςτο διάβολο, ςκιλομύρι! Φτάνυν τα χορατα.

Κι αφτος:

— Χαμένε! — λέι. — Φόρα γλίγορα τις επομίδες, προτυ να μας κςεχάνυν. Ακυς;

Δεν μπορο. Μα το θεο, ςτέχο, καταλαβένετε, ςαν βλάκυς.

— Λιπον, έλα, — λέι, — κυτόβλακα, εγο ο ίδιος θα τις χαρφιτςόςο. Σχίπςε, — λέι, — γρίγορα!..

Εςκιπςα. Κε εδο αφτος επιτίδια χαρφίτςοςε διο παραμάνες ςτιν αριςτερι επομίδα κε διο ςτιν δεκςια.

— Κε τὸρα — λέι — ας τρέκςυμε!

— Πυ; — λέο. — Πύ αλυ; — λέι. Κςεχαθαριζμένα πράματα πύ: ςτον Μπυντιόνι.

Οχ, ςίντροφι!.. Μα, κςέρετε, παρ' ολίγο να κλάπςο. Μα το θεο, κάθυμε ςτι γι κε δεν μπορο να ςικοθο.

—Αδελφύλι! — λέο. — Αδελφάκι-μυ! Ζίκοφ, — λέο — δικός-μας ίςε;

— Δικός-ςας, — λέι — λόγο τιμις... Σίκο, — λέι, — ας τρέκςυμε ςτον Μπυντιόνι.

— Οχι, — λέο, — περίμενε... Δεν μπορο.

— Τί; — λέι. — Γιατι δεν μπορις;

— Στιν κιλιὰμυ, — λέο, — κάπια αναχατοςύρα αρχίζι. Καταλαβένετε; Πραγματικα κάτι το απέςιο αρχίζι ςτιν κιλια. Αρχίζι, ςκέφτυμε, να λιόνι το βυλοχέρι. Γιατι ςαν φοτια αρχίζι να με κέι κε ςτο λεμο, κε ςτο ςτίθος κε ιδιέτερα μέςα ςτιν κιλιά-μυ. Ολα, καταλαβένετε, τα έντερά-μυ αρχίζυν

κάπος ςα να χορέβυν κε ςα να κόβυντε ςε πςιλα κυρελάκια. Κε πόςο πονο. Τέτιο πόνο εςθάνομε, πυ δεν μπορο να μιλίςο. Κε ςτα πόδια-μυ δεν μπορο να ςταθο.

«Φυ, — ςκέφτομε. — Μανύλα-μυ! Απτο βόλι ςόθικα, κε να πεθάνο εδο απ' αφτι τιν αιδία; Οχι, — ςκέφτομε, — δεν θέλο να πεθάνο».

Κε θέλο, καταλαβένετε, να ςικοθο ςτα πόδια. Μετα βίας ςικόνομε ςτα γόνατα κε πέφτο εκ νέυ.

— Οχι, — λέο — πςέματα λες! Θα ςικαθις, θέλις δε θέλις.

Κε πάλι, καταλαβένετε, ςικόνομε ςτα γόνατα. Κε πάλι πέφτο.

— Αχ, — λέο, ελεινε! Φανταςτίτε: Μπυντιόνεβετς κε δεν μπορι να ςταθι ςτα πόδια. Λιπον, — ςκέφτομε, — τί να γίνι... Πάι να πι τέλιοςε. Πάι να πι, — λέο, — έλα να αποχερετιςτύμε, ςίντροφε Ζίκοφ.

Κι αφτος λέι:

— Καλα. Ιςτερα προφθάνυμε να αποχερετιςτύμε. Αλα εςι, — λέι, — μίπος θα ςυ κακοφανι, εαν ςε πάρο να ςε φέρο ςτα χέρια;

— Οχι, — λέο, — αφτο δεν αξίζι. Αφτο — λέο — το να με φέρις ςτα χέρια δεν έχι ςιμαςία. Το ίδιο κάνι, εγο ίμε χαμένος.

— Μα άςτα αφτα, — λέι. — Απλος το τιλεγράφιμα ςε τρόι ςτιν κιλια.

— Πιό, — λέο, — τιλεγράφιμα;

— Εκίνο, — λέι, — πυ έφαγες.

— Μορε, — λέο. — Τίπος! Μορε παράξενος.

Αφτο λέο — δεν ίνε τιλεγράφιμα. Αφτο, — λέο — ίνε πακέτο. Αφτο ίνε εμπιςτεφτικο γράμα ςτο ςίντροφο Μπυντιόνι, το οπίο, κατάλαβες, κυβαλύςα κε δεν θα φτάςι ςτα χέρια-τυ. Ιμε, — λέο, — τέρας. Εφαγα ςπυδέες επίκερες ιδίςις

τις μεραρχίας-μυ. Να με ντυφεχίσυν,—λέο,—γι' αφτο ίνε λίγο.

Ετσι λιπον, καταλαβένετε, όλα τυ τα διιγίθικα.

— Κε τόρα,—λέο,—άφισε-με, για το θεο... Τρὲξε ενόσο ίσε ζοντανος.

Κι αφτος — φανταστίτε — δεν ίπε τίποτα τότε, αλα με πέρνι κατ' εφθίαν στιν ανκαλια, με τοποθετι, σαν τσυβάλι, στον όμο κε βαδίζι μέσα στυς θάμνυς. Κε μετα βγίκαμε απτι χαράδρα. Μετα τρέχι ανάμεσα απτα κύτσυρα, καταλαβένετε, πέρνι μια τέτια φόρα... Τρομερο μάλιστα! Ύτε άλογο, καταλαβένετε, δεν μπορι να τρέξι ὲτσι.

Τυ λέο:

— Ζίχοβ! Θα συ ίνε ίσος βαρια;

— Αχυς εχι, λέι βραχνα.—Εγο,—λέι,—έτρεχα κε με μεγαλίτερο βάρος. Τυ λέο:—Αναπάψυ!... Εγο, καταλαβένετε, οστόσο, ντράπικα να με κυβαλάι ο άνθροπος στον όμο.

— Αναπάψυ,—λέο,—κε μετα πάλι συνεχίζυμε.

— Μι μυνκρίζις—λέι.—Πρέπι να τρέξυμε ος εκίνο το δάσος, κε εχι βλέπυμε. Κε το δάσος, βλέπο, δεν ίνε κοντα. Μὲχρι το δάσος, καταλαβένετε, ίνε διο βέρστια.

Μα, εμις τόσο καλα βαδίζομε, όστε ίστερα απο δέκα λεπτα ίμασταν πια στο δάσος.

— Πρρρ!—λέο.—Ιλθαμε...

Ο Ζίχοφ μ'αφίνι στι γι, κι εγο—φανταστίτε—ίρεμα στάθικα στα πόδια.

Μορε παράξενο πράμα! Ξέρετε, στο διάστιμα πυ ο Ζίχοφ με κυβαλὺσε, ι κιλια σιγα-σιγα μαλάκονε. Κι όπος φένετε, αλάφροσε λιγάκι. Σα να μιν πονάι πια τόσο πολι ι κιλιά-μυ.

— Μορε,—λέο,—εφτίχιμα! Λιπον, εμπρος,—λέο,—να τρέξυμε παραπὲρα!

Κι ο Ζίχοφ λέι:

— Οχι. Περίμενε... Δεν μπορο.

— Τι έπαθες;—λέο. Γιατί δεν μπορις;

— Εγο,—λέι,—οστόςο δεν ίμε άλογο. Δεν μπορο χορις να κ;εχυραςτο.

Βλέπο—πραγματικα: ίδροςε το πεδι.

Λιπον, εδο καθίςαμε κάτο απο ένα ιπςιλο δέντρο, εγο απλοςα ςτα χορτάρια κι ο Ζίκοφ πίρε τιν καπνοςακύλα κε αρχιςε να καπνίζι με τιν πίπα.

Tυ λέο:

— Οςτόςο, Ζìκοφ... Δεν καταλαβένο: τι άνθροπος ίςε;

— Εγο;—λέι.—Εγο ίμε πυλιμένο τομάρι. Εγο, λέι, για ὲνα ανκλικο μανδία πυλίθικα στο Μάμοντοβ.

— Οχι,—λέο,—πςέματα λες, Ζίκοβ!

— Ε,—λέι, — μπορι κε να λέο πςέματα. Εμένα,—λέι,—ίνε αλίθια, με επιςτρατέφςανε. Οχι προερετικα κάθυμε ςτυς άςπρυς τέταρτο πια μίνα.

Κ' εδο, καταλεβένετε, μυ τα αφιγίθικε όλα... Πος ίλθε απτο γερμανικο μὲτοπο ςτο ςπίτι. Πος καταςτράφικε το νικοκιριò-τυ. Πος ίςτερα απο τίφο έθαπςε τι γινέκα-τυ. Πος, φανταςτίτε, δύλεβε κοντα ςτον παπα. Κε ύτο καθεκςις... Κε πός ίςτερα με τιν βία μαζέπςανε τυς καζàκυς, τυς δόςανε όπλα κε τυς διάτακςαν να πιροβολάνε τυς μπολςεβίκυς.

„Ντυφέκιζε,—λένε—κε μι λιπάςε το μπαρύτι! Επιδι,—λένε,—ι μπολςεβίκι δεν ίνε άνθροπι. Αφτι—λένε,—καταλαβένις,—ίνε εχθρι τις ανθροπότιτας..."

Τον ροτάο:

— Κε ςι πιροβολύςες;

— Οχι—λέι.—Εγο με το κοντάκι.

— Πός, — λέο,—με το κοντάκι; Πάι να πι ςκότονες;

— Λόγο τιμις,—λέι,—ένα μόνο άνθροπο ςκότοςα. Κι αφτος ίτανε ακςιοματικός-μας. Ο ανθιπολοχαγος Γίμπελ.

— Πιόν,—λέο,—ςκòτοςες;

— Εκίνον,—λέι,—πυ κτίπιςε εςένα ςτο μάγυλο.

— Πός;—ροτάο.—Μανύλα-μυ! Πότε πρόφτασες;

— Μα εγο, — λέι, — στο νοσοκομίο... στο διάδρομο... με το χοντὰκι. Οταν έτρογες εκι πιραμιδον.

Αχ, διάβολε! Για φανταστίτε, τι επιδέχσιο παλικὰρι! Αφτος με ένα κτίπιμα τυ χονταχιυ κσεμπέρδεπσε τον ιπολοχαγο. Θιμάστε, ο γιατρος ρότισε: πιός φονάζι εκι; Διπον, αφτος πυ φόνακσε ίταν ο Γίμπελ. Ο Ζίκοβ εκίνι τι στιγμι τον έχοσε κὰτο απτον πάνκο.

— Εγο,—λέι—ο Ζίκοβ, ς' αφτο το διὰδρομο, μετακσι άλον, προμιθέφτικα κε επομίδες για ς'ένα. Οχι, λέι, μι φοβάσε. Οχι απτο μακορίτι... Εκι κοντα στο γιατρο κρέμονταν αμπέχονο. Απ'αφτο το ίδιο αμπέχονο τυς πίρα. Κε τόρα— λέι—εσι κσέρις τί ίσε; Εσι τόρα ίσε γιατρος.

— Φυ,—λέο.

— Ζίκοβ!—τυ λέο.—Γιατί, διάβολε, τότε καμονόσονα το βλάκα; Γιατί μάλονες μαζί μυ;

— Μάλονα;—λέι. Κ'εσι τί ίθελες; Να σε φιλύσα; Να σε φόναζα „αγαπιτε σίντροφε“; Ετσι τότε, κε τυς διό-μας, αγαπιτε σίντροφε, απο μια λέφκι θα μας κρεμάγανε.

— Σοστα, — λέο.—Σοστα, Ζίκοβ! Αχ, πόσο επιδέκσιο παλικάρι ίσε, Ζίκοβ!

Κι αφτος λέι:

— Μάλιστα! Εγο τόρα έχο ένα τέτιο ερότιμα: Πές-μυ, θα με ντυφεκίσυν εμένα, ι δικί συ ίτε όχι, εαν περάσο εκι;

— Απαράτατα αφτα,—λέο. Μίπος ίσε στρατιγος; Ιτε σινταγματάρχις;

— Οχι,—λέι,—εγο—ίμε κατότερος βαθμοφόρος.

— Διπον,—λέο,—γιατί να σε ντυφεκίσυμε; Εμις ντυφεκίζυμε τυς εχθρυς, τυς καπιταλιστες, μα εσένα για πιοι λόγο; Μίπος ίσε καπιταλιστις; Μίπος ίσε απτιν μπυρζζυάζικ. τάκσι;...

— Εγο, — λὲι, — δεν τα καταλαβένο αφτα τα λόγια

Εγο,—λέι,—τέλιοσα το ενοριακο αγροτικο ςχολιο. Διο τάχςις. Κε ίςτερα ι γονίς-μυ μ' εδόκανε τςοπάνο.

— Νὰ λιπον,—λέι,—πάι να πι, ι διό-μας έχυμε τον ίδιο τίτλο. Εγο επίςις τςοπάνος μεγάλοςα. Μα τί,—λέο,—εγο! Ο διχὸς-μας ςτρατος αποτελῖτε απο τςοπάνιδες, απο μπογιαντζίδες, απο χτίςτες. Ι δικὶ-μας,—λέο,—θα ςε δεχτύνε όπος πρέπι! Δικὸ μας παλικάρι! Μυζζίκος! Πύ αλο, εκτος απτον Μπυντιόνιχο ςτρατο, μπορις να ιπιρετίςις;

— Σοςτα,—λέι.—Εγο,—λέι, — δεν τεριάζι να ιπιρετο με τυς χαζάκυς. Εγο, — λέι, — προ πολυ ονιροπολύςα για τον Μπυντιόνι. Εγο, καταλαβένις, πολι θέλο να τον ιδο. Πός ίνε αφτος ο Μπυντιόνι; Εςι τον ίδες;

— Μάλιςτα,—λέο,—τον ίδα. Μα μονάχα ςτον τίχο. Στο επιτελίο-μας χρέμετε ςτον τίχο. Καβὰλα ςε άςπρο ἀλογο.

— Μα τί,—ροτάι ο Ζίκοφ,—αφτος ίνε πρόιν αχςιοματικος;

— Α μπα!—λέο.—Τί, παλάβοςες; Αφτος διχι ολόκλιρι ςτρατια.

Πάι να πι, ςτρατιγος ίνε;

— Μα, όχι,—λέο,—ίνε πρὸιν μπατράχος. Φαντάςυ ίνε μυζζίκος τις επαρχίας-μας. Μάλιςτα, άλοςτε, — λέο,—θα ιδις ο ίδιος. Εαν φθάςυμε ςτο Λυνκανςκ, θα βρο τον Μπυντιόνι, κ'εςένα εχςάπαντος θα ςε ςιςτίςο μαζί-τυ.

— Κςέρις τι;—λέι ο Ζίκοβ.—Ελα πάμε τότε γλίγορα, να βρύμε το δρόμο.

— Πάμε,—λεο.

Κι ο ὶδιος, καταλαβένετε, να ςικοθο δεν μπορο. Μορε τίχι πυ ίχα. Ο Ζίκοφ τότε με ςικόνι, κε γο όπος-όπος βαδίζο. Βαδίζυμε μέςα απτο δάςος κε βγένυμε ςε χάπια όμορφι αχρύλα.

Κε θιμάμε,—βγὲνυμε ς'αφτι τιν όμορφι ραχύλα, κε ο Ζίκοφ λέι:

— Πές-μυ,—λέι,—πύ χτίπιςες τον φρυρό-μας;

Τυ λέο:

— Πός χτίπιςα; Εγο,—λέο—δεν τον χτίπιςα. Αφτον,—λέο,—ένας τρελος, χατα πιθανότιτα, τον κςεμπέρδεπςε.

Κε μόλις πρόλαβα να πο αφτο, φανταςτίτε! Απτυς θάμνυς βγένι ένας μυζζίχος. Ιταν αφτος ο ίδιος τρελος μυζζίχος, ο οπίος, θιμάςτε, με τρόμαχςε κε γο με το μπράουνινκ τον ςκόπεφςα.

Ερχετε κατ'επάνο-μας, με τα μαλια άνο-κάτο, χορελιάρις, κε πάλι, για φανταςτίτε, χαμογελάι.

Κε πάλι κάτι μυρμυρίζι. Φοβίθικα. Σταματο. Μα δεν έδιχςα πος φοβίθικα.

Τυ λέο:

— Α-α! Γνοςτι φιςιογνομία!

— Πιός ίνε αφτος;—ροτάι ο Ζίκοφ.

Το λέο:

— Αφτος, ίνε εκίνος ο ίδιος, πο ςκότοςε με τιν πέτρα το φρυρό-ςας.

Μετα λέο:

— Ε, τί, αδελφάκι, με κςένο διαβατίριο ςκοτόνις ανθρόπυς; Α; Εμένα, κςέρις, για ςένα λίγο έλιπςε να με κρεμάςυν απτι μίτι. Κατάλαβες; Εςι,—λέο,—γιατι ςκέφτικες να ςκοτόνις ανθρόπυς;

Κε αφτος απαντάι:

— Νε, — λέι. — Σκότονα κε θα ςκοτόνο. Εςας όλυς απτι φιλι τυ Μάμοντοφ, θα ςας κςεκάνο. Κε βλέπο — με κιτάι ςτον αριςτερο όμο. Κε εκι, καταλαβένετε, ςτον αριςτερο όμο αςτράφτι ι επομίδα. — Εγο,—λέι,—κε ςας δεν λιπάμε. Κε ςας θα ςας ςτίλο ςτο θεο ςτον παράδιςο, παλιόπεδα.

Σκίφτι κε—βλέπο—πέρνι πέτρα.

— Στάςυ,—φονάζο.—Στάςυ, χορελιάρι!

Μα εδο, καταλαβένετε,—β-β-βαπ!

Κατ'εφθίαν πάνο στο κεφάλι έρχετε ι πέτρα. Μονάχα ένα δάχτιλο έλιπσε να πέσι στο κεφάλι.

Εγο εκσοργίστικα.

— Κάθαρμα!—λέο. Τρελε! Στάσυ!

Αλα αφτος, φανταστίτε, τρέχι μέχρι το χαντάκι, σκίβι κε μαζέβι ολόκλιρι χούφτα πέτρες. Κε απο κι, καταλαβένετε, απτο χαρτέρι, αρχίζι να πετάι πάνο-μας πέτρες. Εμένα μ'εχτίπισε διο φορες στο αφτι. Το Ζίκοβ, μυ φένετε, τον χτίπισε στο στίθος ίτε στι μίτι.

Τυ λέο:

— Πιάστον Ζίκοβ!

Ριχτίκαμε κ' ι διο σ' αφτον τον τρελο, ο Ζικοβ τον αρπάζι απτα πόδια, κι εγο τον ανκάλιασα κε τον ρίχνο καταγις...

Αλα αφτος ίνε δινατος. Ι τρελι, ι διαβόλι, όλι τος, ίνε δινατι. Πιδάι, πσιθιρίζι, δανκόνι, μα πραγματικα με κανένα τρόπο δεν μπορύμε να τον κάνυμε καλα. Κε φονάζι όλο τον κερο:—Τέρατα!—φονάζι.—Σκιλια! Μπυρζυάζικι λέρα!... Μα, εδο έβγαλα τι ζόνι-μυ,—εγο ίχα καλι ζόνι, στέρει, απο ιγρο δέρμα, κε όπος-όπος τον δέσαμε τον τρελο. Για να μι φονάζι, τυ χόσαμε στο στόμα χόρτα. Κε ίστερα, δεμένο, τον τραβίκσαμε στι χαράδρα: κσαπλόσυ, λιπον, κσεκυράσυ.

Οταν ετιμαζόμασταν να προχορίσυμε παρακάτο, ακόμε άκσαφνα βίματα. Καζάκικι περιπολία. Καταλαβένετε; Κατ' εφθίαν απάνο-μας έρχοντε...

— Αλτ!—λένε.—Πίι ίστε; Απο πύ;

„Λιπον, σκέφτομε, Πέτια Τροφίμοφ! Τάμπλεκσες". Κάθομε στι γι, σταβροπόδι κε δε μπορο να σικοθο.

Μα ο Ζίκοφ, κσέρετε, δεν τα έχασε. Αφτος απαντάι σταθερα:

— Ετσι, λιπον, κε έτσι... Προσοπικι ταχιδρόμι τυ στρατιγυ Μάμοντοφ.

— Κε πὺ πιγένετε;

Πιγένυμε,—λέι,—στο χοριο Κυρμπάτοβο, στον σινταγματάρχι Στέπσελ με παρανκελία.

— Ετσι, λιπον, — λένε. Μεταβολι λιπον, στο επιτελίο.

— Γιατι αφτο;

— Ετσι. Εχι θα το εκςετάςυμε.

Κε βλέπο κιτάνε τις επομίδες-μυ. Κε σκιθροπα χαμογελύνε. Πυ λες, καταλάβαμε περι τίνος πρόκιτε. Τα μάτιαμας ίδαν πολα. Δεν μπορις να μας γελάςις!

Μα κε ο Ζίκοφ δεν ίνε βλάκας. Αφτος επίςις κιτάι τις επομίδες-μυ κε κάτι καταλαβένι.

— Κςέρετε, — λέι, — μετακςι άλον, πιο; ίνε αφτος πυ κάθετε εκι; Αφτος, — λέι, — ίνε ο κιριότερος γιατρος τις στρατιας τυ Ντενίκιν. Αφτος μόλις τ'όςκασε απτι σοβιετικι εχμαλοσία, κε τόρα επιγόντος πρέπι να παραδοθι στον Ντενίκιν. Κ' εγο ίμε προςοπικός-τυ ακόλυθος. Καταλαβένετε;

— Πςέματα λες!;

Ο Ζίκοφ λει:

— Εαν εςις τολμίςετε μόνον να μας κρατίςετε, θα βρίτε το μπελά-σας απτον Μάμοντοφ. Σοστα, —λέι, — κίριε γιατρε;

Κ'εγο τάχασα. Ταράχτικα κε δεν κςέρο, τί να πο.

— Μάλιστα, — λέο. — Θα σας κρεμάσι πεδια, στιν πρότι λέφκι. Χαμένα, — λέο, — εςις κτίνι. Με πιό δικέομα φέρνεστε έτσι στον εβγενι άνθροπο;

Κε εκςακολυθο:

— Ι επιστίμι δεν το επιτρέπι αφτο.

Λιπον, αφτι εδο όλι μαζι βγάνυν τα κασκέτα κε αρχίζυν να κςίνυν τυς αφχένες-τυς. Κ'εδο για εφτίχιμά-μας έφθασε ακόμα κάπιος. Ινε καζάκος. Γνορίζι τον Ζίκοφ. Αφτος λέι

— Α! Ο Ζίκοφ!

Ο Ζίκοφ λέι:

— Γιάςυ, Πετροφ (ίτε Ιβανοφ—κςερο κ'εγο).

— Φαντάζυ, ιπόθεσι. Δεν θέλυν να με αναγνορίςυν.

Εχίνος λέι:

— Τι λέτε, πεδια! Αφτος ίνε ο Ζίχοφ. Απτιν πρότι ίλι ιπιχυ.

Λιπον, εδο πια ι αςπρι λιςτες πίςτιχαν εντελος, ότι εγο ίμε γιατρος, χι ότι ο Ζίχοφ ίνε αχόλυθός-μυ.

— Ορίςτε, — λένε. — Μπορίτε να φίγετε. Κε μένα μυ λένε:

— Σιγνόμιν, εβγενέςτατε. Δεν το χάναμε επίτιδες.

— Για πιο...—λέο.—Καλα. Ι επιςτίμι αφτο το επιτρέπι. Κε πιγένο. Ο Ζίχοφ απο χοντά-μυ, ςαν αχόλυθος, έρχετε.

Αλα εχίνι μας φονάζυν:

— Αχύςτε! Ει!.. Αχύςτε!

— Τί θέλυν αχόμα; — ροτάο. Στάθιχα. Ο Ζίχοφ μυ πςιθιρίζι:

— Πίγενε! Πίγενε, παλιχάρι!..

Εχίνι λένε:

— Κίριε γιατρε, προς τα δεχςια μι βαδίζετε.

— Γιατί;

— Εχι, — λένε, — πίςο απτο ποταμάχι ίνε τα μπυντιόνικα χαραχόματα.

— Μπυντιόνικα; — λέο. — Αχ, τι φρίχι! Καλα, — λέο, — δε θα πάμε. Μερςι μπορίτε να φίγετε.

Εχίνι καβαλίχεπςαν τα άλογα χε πίγανε.

Εμις αμέςος πάμε ςτο χαντάχι, όπυ, θιμάςτε, ίχαμε βάλι τον τρελο. Νομίζαμε ότι πνίγιχε. Μα βλέπυμε, ότι δεν ιπάρχι τρελος. Εδο, εχι, φανταςτίτε, πςάχνυμε. Εχςαφανίςτιχε ο τρελος. Ενα λορι έμινε ςτο χαντάχι, χ'εχίνο χομένο ςτα διο.

Οχ, ίμυνα βλάχας τότε, πόςο λιπίθιχα τς λυρι, λίγο έλιπςε να χλάπςο. Ο Ζίχοφ γελόντας, λέι: Μορε „λιοντάρι", χε εγο μόνο πυ δεν χλέο. Πολι περιςότερο, γιατι το λυρι το αγόραςα απτον υλαμάρχι για τέςερα χομάτια ζάχαρι χε πυτε

δεν πάλιονε. Ιταν τέτιο ιγρο, απο γυρυνίσιο δέρμα λυρι, πυ 25 άνθροπι να το τραβύςαν, δεν μπορύςαν να το κόπςυν. Κ'εδο ένας άνθροπος χορις χέρια το έχοπςε... Ιτε με τα δόντια το δάνχοςε, δεν χςέρο.

Στέχο, αναςτενάζο, κε άχςαφνα βλέπο, ότι ο Ζίκοφ επίςις κατςύφιαςε κε ςκέφτετε. Φένετε ότι κάτι έχαςε. Ιτε το άφιςε ςτο ςπίτι.

— Τί έπαθες; — λέο. — Τί ςυ ςινέβικε;

— Περίμενε, — λέι, — μι με μπερδέβις.

Κε κάτι κιτάι πάνο·τυ, παςπατέβι κε ςφονκάι το μέτοπο. Μετα λέι:

— Εγο, — λέι, — χςέχαςα... Αφτο πιο χέρι ίνε;

Τυ λέο:

— Αριςτερο.

— Κι αφτο;

— Δεχςιο.

— Ε, — λέι, δόχςα το θεο! Ελα απο δο... Απ'αφτο το χέρι.

— Α! — λέο. — Καταλαβένο. Προς τα δεχςια. Πίςο απτο ποταμάκι... Στον Μπυντιόνι. Πρόθιμος! Πάμε, Βάςια!...

Παράτιςα το λυρί-μυ κε τόςο, καταλαβένετε, ζοιρα διμάτιςα, πυ κι ο ίδιος παραχςενέφτικα. Μονάχα όχι για πολι. Ιςτερα απο λίγο κε πάλι, φανταςτίτε, άρχιςαν να με πονάνε ι κάλι, πάλι ι κιλια άρχιςε να γυργυλίζι, κε να πονι ι πλάτι.

Βαδίζο μαζομένος κε ςκέφτομε:

«Εχ, — ςκέφτομε. — Ιροας! Αχρίτας πολεμιςτις! Τέτιι με τυς κανονιοβολιζμυς, μπορύνε να τρομάχςυνε μονάχα τυς βατράχυς, κι όχι να αγονιςτυν για τιν εχςυςία».

Ο Ζίκοφ βαδίζι, βαδίζι κε ςταματάι.

— Στάςυ! — λέι. Εςι δεν οχυς τίποτα;

— Οχι, — λέο.

Σταμάτιςα. Αφυνκράςτικα.

Κε πραγματικα, κάπο μακρια-μακρια ςαν να κοπανάνε μπιζέλια.

Τυ λέο:

— Κάτι τρίζι.

— Πιρςβολυν, — λέι ο Ζίκοφ. Σφέρες πολιβόλον... Το κολτ[1] βαράι. Κατάλαβες, — λέι, — πος ι διχί-ςας κτιπάνε τυς διχύς-μας;

— Νε, — λέο, — καταλαβένο.

Εδο λιπον εμις, πάλι ταχίνυμε το βίμα. Βγίκαμε ςτο δρόμο. Κι απτον ςκονιζμένο αφτο δρόμο βαδίζυμε κατ'εφθίαν προς τον ίλιο.

Αλα ο ίλιος έδιςε πια, άρχιςε να ςκοτινιάζι, κι όςο πάμε παρακάτο, τόςο δινατότερα — πότε δεξςια, πότε αριςτερα — ακύμε: Μπαμ! Μπύμ!

— Λιπον, — λέι — ο Ζίκοφ. Φτάνι! Ελα να βγάλυμε αφτι τι λέρα.

— Τί, — λέο, — να βγàλυμε;

— Τις επομίδες, — λέι. Βγάλτες κε ςτίλτες ςτο διάβολο. Φτάνι! Τέςερες μίνες μ'αφτες κρατύςα μπόζα. Δεν πιςτέβις, αδελφε, ςτον όμο κάλυς έβγαλα.

— Κε ίνε κερος; — λέο.

— Κερος, — απαντάι. — Ακριβος. Ελάτε, — λέι — κίριε γιατρε, εγο πρòτος θα ςε καθερέςο.

Κι αρχίζι να κςεκαρφιτςόνι από πάνο-μυ τις ντενικινκες επομίδες. Γιρίζο το κεφάλι, κε βλèπο, òτι το πρόςοπότο ίνε κατςυφιαζμένο, ςα να μι βγάνι επομίδες, αλα κàτι-τι το βρόμικο. Σα να πατάι το βύζυνα κε βγάνι το έμπιο, ίτε ςα να πςάχνι για πςίρες. Κε πόςο μάλον γιατι ι παραμάνα ςκύριαςε, κε δεν μπορύςε να τιν βγάλι. Αφτος τιν τραβάι,

---

[1] Κολτ-ίδος πολιβόλυ (Σ. Μ.).

αλα αφτι δεν βγένι.

— Α, — λέι, — χολέρα!

Τράβιχςε κε πραγματικα, έβγαλε τιν επομίδα με κρέας. Μαζι με τιν παραμάνα ένα τόςο δα κομάτι απο αμπέχονο κόπιχε.

— Ετιμο, — λέι — το ένα το κομάτι. Ελα, — λέι, — μεταβολι!

Μόλις κςεχαρφίτςοςε τι δέφτερι κε μόλις τιν πέταχςε κάπου κατα διαβόλυ στο χαντάκι, — ακύομε ποδοβολιτο.

Πάλι, καταλαβένετε, δεν προφθάςαμε να ςινέλθομε, δεν προφθάςαμε να κςαναςάνυμε, — εκ νέυ έφιπι περιπολία έρχετε. Κε έρχετε κατ'εφθίαν πάνο-μας.

— Τρέχςε, — λέι ο Ζίχοφ. — Τρέχςε, λεβέντι, αν θέλις να ζίςις.

Κε έτςι αφτος, καταλαβένετε, καλπάζι, ςαν να το χτύπιςε κανένας.

Κ'εγο τρέχο. Δεν κςέρο πια, πός έτρεχα, μα μονάχα έτρεχα καλα κι απτο Ζίχοφ δεν έμινα πίςο.

Το έφιπο απόςπαςμα, — βέβεα, — μας καταδιόκι. Στο δάςος ίνε έφκολα να κςεφίγις απτιν καβαλαρία, αλα στο στροτο δρόμο αφτο δεν ίνε πολι έφκολο. Πάντος αφτι έχυν περιςότερα πόδια. Αλογα ίνε πάντος.

Λιπον, ακύο, όλο κε πιο κοντα χτιπάνε τα πέταλά-τος. Κε άκςαφνα μπάμ-μπυμ-μπαμ!

Πάνο απτο κεφάλι-μυ ςφιρίζυν τα βόλια. Μπαμ! — ακόμα μια φορα... Σαν άρχιςαν να πιροβολυν με τα ντυφέκια κρίος ίδροτας με τςάκιςε.

Ο Ζίχοφ μυ λέι:

— Φίλε-μυ! Αδελφύλι-μυ!

Το λέο:

— Τί;

— Αδελφύλι-μυ... ςίντροφε!.. μιν μένις πίςο...

Τον κιτάζο: χλομος τρέχι, τα μάτια-τυ γυρλομένα, στα χίλι-τυ άσπρι αφρι, σαν τυ άλογυ.

— Τρέχα! — λέγι. — Τρέχα παρακαλο... Μιν μένις πίσο. Αδελφύλι-μυ...

Οχ, δεν ίθελε, όπος φένετε, να γιρίσι πίσο στον Μάμοντοφ. Φένετε, κε πραγματικα ίθελε πριν απτον θάνατο να ιδι τον Μπυντιόνι.

Νε, κ'εγο δεν ίθελα να πεθάνο. Κ'εγο σαν άλογο τυ Ορλοφ καλπάζο.

Τρέχυμε, καταλαβένετε, κε γίρο τέτια σκόνι, σαν τον καπνο τις πιρκαγιας. Ο δρόμος δεν φένονταν. Κι ο Ζίκοφ σχεδον επίσις δεν με έβλεπε. Κε απο πίσο έτσι κε ακύετε:

— Μπαμ! Μπυμ! Μπαμ!

Ακσαφνα κάτι μυ ίπε ο Ζίκοφ. Δεν ίπε αλα φόνακσε.

— Αι! Ιτε:

— Οι!

Δεν θιμάμε.

Γιρίζο το κεφάλι κε βλέπο: έπεσε ο Ζίκοφ στα μπρύμιτα, κσαπλόθικε στο δρόμο, στο μάγολό-τυ έμα, κι ι μίτι-τυ στο χόμα.

Κι απο πίσο — μπαμ! μπυμ!

Τρέχο μπροστα. Δεν μπορο. Δεν μπορο να τρέχο. Γιρνο τότε πίσο κε φονάζο:

— Ζίκοφ! — φονάζο. Σίκο! Σίκο διάβολε!.. Αλα αφτος δεν σικόνετε. Δεν κυνιέτε. Μιρίζετε το χόμα.

Τον αρπάζο τότε απτον όμο. Τον κυνάο με δίναμι.

— Ζίκοφ, — λέο, — φτάνυν τα καμόματα! Σίκο!..

Μα εδο ακύο πάνο απτο κεφάλι-μυ:

— Αλτ! Τα χέρια απάνο!

Σικόνο το πολιπαθιαζμένο κεφάλι-μυ κε βλέπο... Μανύλα-μυ!.. Βλέπο στα κεφάλια τον στρατιοτον κασκέτα με κόκινα κρασνοαρμέικα άστρα.

Κάθισα τότε, όπος θιμάμε, πάνο στι σκόνι, όπυ ίταν ξαπλομένος ο Ζίκοφ, κε λέο:

— Σίντροφι!—λέο. — Τί ίνε αφτο;· Γιατί; Εσις, —λέο,—δικό-σας σκοτόσατε!

— Αστα αφτα,—λένε. Δεν ξεφέβγις. Στυς δικύς-μας επομίδες δεν γιαλίζυν.

—Μάλιστα,—λέο,—τί κι αν έχι επομίδες! Οστόσο αφτος ίνε δικός-μας! Αφτος—λέο—ίνε δικός-μας!

—Σοστα,—λένε.—Εχις δίκεο να λες, ότι ίνε δικός-σας...

Ο κομαντίρος τυ υλαμύ-τυς, ένα μαλιαρο πεδι γελάι κε λέι:

—Βλέπις,—λέι,—εκίνι τιν επομίδα με κρέας τιν ξεχόλισε. Φοβίθικε ο άσπρος λιστις;

—Εσι ίσε λιστις,—λέο. Εγο εσένα, ξέρις, για τιν προσβολι...

„Τι διάβολο, σκέφτομε. Στυς δικύς-μας έπεσα κε με ιποδέχοντε έτσι..."

Τυ λέο:

—Εγο εσένα θα συ σπάσο τα δόντια. Αφτος απαντάι: Καλα. Ιστερα θα λογαριαστύμε. Σίντροφι,—προστάζι,—ερεβνίστε τον σκοτομένο, κε αφτιν τον παλικαρα πιγέντε-τον στο Μπαντύροβο, στον κομισάρο. Τόρα άρχισα να καταλαβένο.

—Εσις τί,—λέο,—νομίζετε, πος ίμε άσπρος;

—Οχι,—λένε,—εσι, πιθανον να ίσε λίγο απ'όλα.

Ο Ζίκοφ όπος πριν ίνε ξαπλομένος στι σκόνι. Τον αναποδογιρίζυν, ανάσκελα κε τον ψάχνυν σ' όλες τις τσέπες. Λένε:

—Αναπνέι ακόμα.

—Καλα,—λέι,—ο υλαμάρχις.—Ας αναπνέι. Ο κερος σίμερα ίνε ιπέροχος. Βγάζυν τότε απτιν τσέπι τυ Ζίκοφ χαρτια. Διαβάζυν: „Βασίλιι Σεμένιτς Ζίκοφ, απλος στρατιότις τις εθελοντικις ίλις τις καζάκικις μεραρχίας τυ στρατιγυ Μάμοντοβ".

—Νά λιπον,—λέι—ο υλαμάρχις.—Αφτος ίνε δικός-μας. Απ' όλα φένετε, ότι ίνε δικός-μας. Ε λιπον,—λέι,—καβαλικέψτε, στα άλογα!

Κε μένα λέι:

—Εμπρος λιπον,—φαντάρε... Μπροστα,—για το θεο, για τον τσάρο κε για τιν πατρίδα!

—Μα, όχι,—λέο.—Δεν θα αφίσο το σίντροφό-μυ. Πάρτετον μαζί-σας. Ακύτε;

—Μας σινχορίτε,—απαντάνε.—Εμι; δεν έχυμε μαζί-μας νεκροφόρα.

—Εγο,—λέο, —δεν πιγένο χορις αφτον.

— Δεν πιγένις; Αλίθια; Δεν αστιέβεσε; Λιπον, αφυ ίνε έτσι, πάρτον ο ίδιος. Κυβάλισέ-τον στις πλάτες-συ. Σίμφονι;

Γελίο τυς φένετε τυς βλάκες.

Μα εγο — τί έκανα νομίζετε; Γονάτισα, πέρνο το Ζίκοβ απτις αμασχάλες κε τον βάνο στον όμο. Βαρις, βέβεα, αλα, οστόσο, δεν έπεσα κε το Ζίκοβ δεν τον άφισα να πέσι κε στέκο στα πόδια-μυ.

Λιπον, κσεκνίσαμε.

Μπροστα βαδίζυν δίο απτιν περίπολο, αριστερα ακόμα ένας, δεξια ακόμα ένας, κε απο πίσο ο υλαμάρχις με το άσπρο άλογο κε στι μέσι ο Ζίκοβ πάνο-μυ. Βέβεα, τα πόδια-μυ κλονίζοντε κε δεν έχο δίναμι να τρέκσο. Πολι περισότερο, γιατι αφτι ι κάλι, ι ράχι-μυ... Ι ίδιι κσέρετε. Εγο δεν βαδίζο ύτε τόσο γλίγορα, ύτε έφθιμα.

Βαδίζο, σαν μεθιζμένος. Κλίνυν τα μάτια-μυ, τα πόδια-μυ τρεμυλιάζυν, μα οστόσο ίμε πραγματικος ίροας. Κι όλο τον κερο στ' άλογα πάνο σκοντάρτο. Ολο τον κερο μυ φονάζυν:

— Ει! Ασπρε! Μιν φοβίζις τα άλογα... Σκιάχτρο!

Τυς λέο:

— Σιγνόμιν. Αθελα.

Κε προχορο παρακάτο. Εμένα, καταλαβένετε, ίνε το ίδιο, όσο κι αν φονάζυν. Δεν λιπάμε. Τέτια ζαλάδα έχο στο κεφάλι-μυ, πυ ακόμα κε να σκεφτο δεν θέλο.

Σκέφτυμε μονάχα, ότι αφτο ίνε ανοισία. Τέτια ανοισία,

το ίνε φρίκι! Φρίκι, τί κυταμάρα! Μα για φανταστίτε: Ο Μπυντιόνοβετς, έπεσε εχμάλοτος στον Μπυντιόνι.

Οςτόσο ίμε πιο ίσιχος.

Δικί-μας ίνε, πυ να πάρι ο διάβολος! Πάντος δικί-μας ίνε, με αςτράκια. Μίπος έλπιζα να ιδο τυς δικύς-μας με αςτράκια; Οχι ποτε δεν το έλπιζα.

Κε δίπλα χτιπύνε τα πέταλα. Χτιπάι κ' εμένα κάτι μέςα ςτο κεφάλι-μυ. Κε πάνο ςτον όμο-μυ ο Ζίκοβ κάθε λεπτο κε αναπιδάι.

„Αχ — ςκέφτυμε, — καιμένε Ζίκεβ! Σκοτόθικες — ςκέφτομε για το τίποτα. Κε δεν ιδες το όνιρο τις ζοίς-ςυ, το ςίντροφο Μπυντιόνι".

Μα δεν μπορο. Παρ' ολίγο να πέςο. Παρ' ολίγο να πέςο κάτο απτα πόδια τον αλόγον.

Ακύο δίπλα γελυν:

— Εχ, φαντάρε!.. Εφαγες λίγι κάςα. Φενετε ότι ι άςπρι κάςα δεν ίνε τόςο παχια. Ε;

Μα εγο κε να μιλίςο δεν μπορο. Ακόμα κε να βρίζο καθος πρέπι δεν μπορο. Αρχίζο ςχεδον να πέφτο.

Τότε κάπιος δίπλα λέι:

— Ελα, — λέι, — φαντάρε, βάλε το φίλο-ςυ ςτον αφχένα τυ άλογύ μυ. Τον τοποθέτιςα. Θυμάμε, ίπα «εφχαριςτο» κε ανέβαςα το φτοχό-μυ Ζίκεβ ςτον ζεςτο αφχένα τυ αλόγυ. Αφτος κε τα χέρια-τυ κρέμονταν. Κ' εγο προχόριςα παρακάτο.

Αρχιςε πια να ςκοτινιάζι. Τ' αςτέρια ςτον υρανο λάμπανε, όταν φθάςαμε ςτο χοριο Μπαντύροβο, ςτο βόλοςτ Μαρέβςκ τις επαρχίας Λυγανςκ.

Κε θιμάμε, ότι ςε κάπια αυλι πολι όρα περιμέναμε. Εδο ςτέκοντε φρυρι, εδο ο Ζίκεβ ίνε κςαπλομένος ςτο χόμα κοντα ςτο πιγάδι, κ' εγο κάθυμε ςτα γόνατα δίπλα κε κλέο.

Μπορι, να με πίραξαν τα νέβρα, μπορι, κε να χυρά-

ςτιχα, μα οςτόςο μυ ίνε βαρι να βλέπο, πος πεθένι ο φίλος-μυ.

Ανάπνεε αχόμα. Μα έτςι, — ςέρετε — διςάρεςτα κε όχι ςιχνα. Αναπνέι, βονχάι, χυνάι το κεφάλι κε εκ νέυ ςοπένι. Κε έμα πια δεν τρέχι απτο μιλίνχι. Κι αφτο ίνε άςχιμο.

Τυ λέο:

— Ζίχοβ!

Αφτος δεν μιλάι. Τα αφτιά-τυ δεν χυνύντε. Κε τα μάτια-τυ δεν ανίγυν.

Τυ λέο:

— Ζίχοφ!.. Μα έλα... Μι ςεκλετίζεςε! — λέο. Ολα θα πάνε καλα. Λάθος έγινε. Αφτι ίνε δικί-μας, μπυντιονικι, — λέο, — με αςτράχια. Αβριο, — λέο, — Ζίχοφ, ι ίδιι θα φορέςυμε αςτράχια κε θα πάμε να γνοριςτύμε με τον Μπυντιόνι. Νά τότε θα πο: «Σίντροφε Μπυντιόνι, επιτρέπςτε να ςας ςιςτίςο τον φίλο-μο Βαςίλιι Σεμένοβιτς Ζίχοφ. Αφτος ίνε ο πρότος ίροας ςτιν γίινί-μας ςφέρα...". Ζίχοφ! Αχυς; Κε ο Μπυντιόνι θα ςυ πι: «Μάλιςτα, θα πι, ίςε καλο παλικάρι, κε ι όπςι-ςυ ίνε μαχιτικι, μα μονάχα μιν ιπιρετις το άςπρο ςκιλολόι, μιν ιπιρετις τον Ντενίκιν, αλα το ιδικο απόςπαςμα τυ ςιντρόφυ Ζαβαρύχιν». Κε θα ςε ςτίλι ςτο δικό-μας ςόμα. Θέλις, — λέο, — Ζίχοβ, ν' άρθις ςτο δικό μας ςόμα; Κυταμάρες, βέβεα, λέο. Επιδι ο Ζίχοβ δεν αχύι, κε ςοπένι κςαπλομένος κοντα ςτο πιγάδι, ςαν κςίλο. Εδο ανίγι ι πόρτα, κι απτο ςπίτι φονάζυν:

— Τυς εχμάλοτυς!..

Διλαδι εγο ίμε αφτος ο εχμάλοτος!.. Φανταςτίτε μονάχα, ο μπυντιόνοβετς έπεςε εχμάλοτος ςτο Μπυντιόνι τα χέρια!

Λιπον, με πιγένυν ςτιν καλίβα. Στιν καλίβα, καταλαβένετε, κε ψομι, κε ψαρόςυπα, κε πετρέλεο βρομάι, κάτο απτις ικόνες βρίςκετε τραπέζι, πάνο ςτο τραπέζι μια κανάτα με γάλα κε ένα ανκλικο μάυζερ. Κοντα ςτο τραπέζι κά-

θετε ένα νεαρο παλικάρι με χαφκασιανο πυκάμισο. Κι άλος δίπλα απ' αφτον με τραγιάςκα. Κ' ένας ακόμα, με γένια, ςτο παράθιρο. Κι άλι ακόμα κάπιι — δεν θιμάμε.

— Ε λιπον, — λένε, — κόπιαςε, περιςτεράκι, εδο, κοντα...

Τον Ζίκοφ τον τοποθετυν ςτον πάνκο, κ' εγο πλιςιάζο ςτο τραπέζι.

Ολι με κιτάνε, ςαν να μιν ίμε άνθροπος, αλα θιρίο. Μετα αρχίζυν να γράφυν πράκςι.

— Πος ονομάζεςτε; — ροτάνε.

Τυς λέο:

— Τροφίμοβ Πετρ Βαςίλεβιτς.

— Τί; ροτάνε.

Τυς λέο:

— Δεν μπορο να απαντίςο μεγαλόφονα, ο λεμός-μυ ίνε αλιμένος με μελάνι.

— Φυ, — λένε. — Λέπρα!

Τυς λέο:

— Τί;

Μυ λένε:

— Απλος φαντάρος;

— Μάλιςτα, — λέο, — πολεμιςτις τυ ιδικυ αποςπάςματος τυ ςιντρόφυ Ζαβαρύχιν.

— Πὸς; — λέι το παλικάρι, με τιν χαφκαςιανι μπλύζα. — Ιςε πολεμιςτις τυ Ζαβαρύχιν;

— Μα, βέβεα, — λέο.

— Τί κυταμάρα! Σίντροφι, πύ τον πιάςατε;

Κ' εκίνι λένε:

— Λέι πςέματα, ςίντροφε κομιςάρε. Απτιν μεραρχία τυ Μάμοντοβ γνίςιος ανιχνεφτις. Νὰ κε τα ντοκυμέντα.

Κε βάνυν πάνο ςτο τραπέζι το ςτρατιοτικο μπιλιέτο τυ Ζίκοφ.

Τυς λέο:

— Τί πάι να πι; Αφτο ίνε τυ Ζίχοβ. Αφτος ίνε λιποτάχτις απτο στρατο τυ Μάμοντοβ. Αφτο ίνε αλίθια. Αλα εγο ίμε πολεμιςτις τυ Ζαβαρύχιν. Πίγενα — λέο, — εμπιςτεφτικο πακέτο τυ ςιντρόφυ Μπυντιόνι.

— Με πιον το έφερες; — ροτάνε.

— Με το Νέγρο, — λέο.

— Με πιον Νέγρο; Εςι, — λένε, — φιλαράκο δεν ίςε στιν Αφρικι. Στι Ροςικι ρεςπύμπλικα βρίςκεςε, φιλαράκο-μυ.

— Μάλιςτα, — λέο, — κςέρο, πος βρίςκομε ςτι Ροςικι Ρεςπύμπλικα. Αλα ο Νέγρος ίνε άλογο.

— Νέ; Κε πύ ίνε αφτο, το άλογό-ςυ;

— Πνίγικε, — λέο.

— Το άλογο πνίγικε;

— Μάλιςτα, — λέο, — φανταςτίτε... Εςφιχςα πολι το χυλάνι, κε κάτι έπαθε μέςα ςτο νερο.

— Ορίςτε, — λένε, — τι θάβματα! Λιπον, κε το πακέτο-ςυ πυ ίνε;

— Πυ ίνε; — λέο. Εχςοργίςτικα, θιμάμε, τρομερα. — Πύ; — λέο. — Το έφαγα!

Πός χάςκυν:

— Χα-χα-χα!

Δεν πιςτέβυνε, καταλαβένετε... Υτε μια λέχςι-μυ δεν πιςτέβυν. Νομίζυν, πος λέο ψέματα.

Τυς λέο:

— Νά ι ράχι-μυ όλι μαςτιγομένι. Βλέπετε; Τι λέτε, ο ίδιος μαςτιγόθικα με τον οπλογεμιςτίρα;

Κ' εδο τραβάο απάνο το μπυκάμιςό-μυ κε δίχνο. Κε ς' εκίνον, με το καρκαςιανο πυκάμιςο, κε ς' εκίνον, με τιν τραγιάςκα, κε ς' εκίνον πυ ςτέκονταν ςτο παράθιρο, με τα γένια.

Αφτος πυ ςτέκονταν ςτο παράθιρο με τα γένια λέι:

— Αφτο μάλιςτα. Αφτο δεν ίνε δινατο να το έκανες μόνος-ςυ. Αφτο ςοςτο. Μορε για ιδες, πός τον δίρανε! Πιός

ς' έδιρε έτσι;

Το λέο:

— Ι χαζάκι τυ Μάμοντοφ.

— Α — λένε — τι πρέπι να χάνυμε μ' αφτον; Μπορι, ςτ' αλίθια νάνε διχός-μας. Πιος τον χσέρι. Ντοκυμέντα έχις;

Τυς λέο:

— Οχι. Ολα τα έφαγα. Εςις — λέο — χαλίτερα να ςτίλετε τιλεγράφιμα ςτο ςίντροφο Ζαβαρύχιν. Αφτος θα ςας απαντίςι.

Ε,— λένε. — Απτο Ζαβαρύχιν τρις μέρες δεν ιπάρχι ιδιςι. Πιος χσέρι, πυ βρίςχετε, χε τί τυ ςινέβιχε.

— Εγο, — λεο, — χσέρο, πυ βρίςχετε χε τί τυ ςιμβένι. Φέρνο απ' αφτον για τον ςίντροφο Μπυντιόνι όλες τις ιδίςις. Αφίςτε-με — λέο, — παραχαλο, να πάο παραχάτο.

— Μα πός; — λένε μεριχι.

— Τί; — λένε άλι.

Κε βλέπο χυνάνε τυς όμυς χε τα χέρια να έτσι τα έχαναν. Θα με αφίςυν, βλέπο. Μα το θεο, θα μ' αφίςυν.

Μα εδο, χαταλαβένετε, μεςολάβιςε πάλι, μια νέα περιπέτια.

Αχςαφνα, για φανταςτίτε, έχςο απτο παράθιρο ςτιν αβλι άρχιςε χάπιος θόριβος. Κάπια φονι αχύςτιχε. Κάπιο μάλιςτα τραγύδι αχύςτιχε. Κε δεν χσέρο γιατι, αμέςος χάλαςε ι διάθεςίμυ. Μυ γενίθιχε χάπια προέςθιςι. Εςθάνθιχα τον εαφτό-μυ πιο άςχιμα.

Ο χομιςάρος, με το χαφχαςιανο πυχάμιςο, πυ χάθονταν, ροτάι:

— Τι ςινέβιχε εχι, ςτιν αβλι;

Εχίνος με τα γένια γιρίζι απτο παράθιρο χε απαντάι:

— Α εχινο πάλι το διςτιχιζμένο γεροντάχι χάνι θόριβο.

— Πιό διςτιχιζμένο γεροντάχι;

— Εχίνος ο μελιςοτρόφος, πυ ι εθελοντες έςφαχςαν τι γινέχα-τυ.

— Α, — λέι ο κομιςάρος. — Γιατί περιφέρετε εδο; Γιατί δεν τον αφίνον; Ισος, να ίνε νιςτικος, ας τυ δόςυν τα πεδια να φάι.

Αλα εδο ανίγι ι πόρτα, κι αφτος ο διςτιχις μελιςοτρόφος όρμιςε μέςα ςτο καλίβι.

Τον γνόριςα αμέςος. Πος να μιν τον γνορίςο, όταν ςε μια μέρα μονάχα πόςο μ' ίχε φοβίςι. Ιταν ο ίδιος ο μυζίκος, ο τρελος.

Τόρα ίτανε πια εντελος άγριος. Τα φορέματά-τυ ίταν εντελος κςεςχιζμένα. Τα χέρια, κε τα πόδια-τυ ίταν ματομένα, ςαν να βρίςκονταν τρις όρες μέςα ςε αγριοτρανταφιλια. Κε το κιριότερο τα μάτια-τυ έγιναν εντελος άγρια, πυ μπορύςαν να φοβίςυν ολόκλιρο ςίνταγμα μάχιμυ ιπικυ. Λίγο έλιπςε να καθίςο ςτο πάτομα απτο φόβο.

Οταν με ίδε, — κύνιςε με μιας τα χέρια-τυ, κε έβγαλε μια βροντερι φονι:

— Α! — φονάζι. — Νάτος! Σίντροφι! — λέι. — Μπολςεβίκι! Χτιπάτε-τον! Χτιπάτε το διαβολόπεδο! Ντυφεκίςτε-τον ςτο δεφτερόλεπτο με τιν πιο μακρια κυμπύρα...

— Μα τί, — λέι ο κομιςάρος, — μίπος τον κςέρις;

— Τον κςέρο! — λέι. Πός να μιν τον κςέρο! Αφτι ι ίδιι έκαπςαν τιν καλίβα κε τι γινέκα-μυ, τι γριύλα-μυ, με τι λόνχι τιν ςκοτόςανε. Αφτι, ίνε ςκιλια, ίςτερα με το χαλινάρι τυ αλόγυ με δέςανε ςτο δάςος.

— Τί; — λέι ο κομιςάρος. — Τί πραμα;!

Τυ λέο:

— Πός με το χαλινάρι; Λέι πςέματα, — λέο — όχι με το χαλινάρι, αλα με το λορι...

— Αφτος λέι:

— Αφτι, — λέι, — ίνε ταχιδρόμι τυ ςτρατιγυ Μάμοντοβ. Πίγανε, — λέι, — ος το Κυρμπάτοβο να καταδόςυν. Τα άκυςα

όλα με τα αφτιὰ-μυ, έςτο κι αν με δέςανε με το χαλινάρι κε με ρίχςανε ςτο χαντάκι.

Τυ λέο:

— Μι λες πςέματα! Τί μιχανοραφις. Εμις γενικα δεν ςε δέςαμε με χαλινάρι.

Κι ο κομιςάρος λέι:

— Σοτ — λέι. — Μιν θοριβις! Πές μας καλίτερα, κάθαρμα, γιατί τακςίδεπςες ςτο Κυρμπάτοβο.

Τυ λέο:

—Τί μ'αφτο... Ινε ςοςτο. Πράγματι, πιγέναμε ςτο Κυρμπὰτοβο. Αλα πιγέναμε επίτιδες... Πιγὲναμε...

Μπερδέφτικα. Φοβίθικα, καταλαβένετε, κε κοκίνιςα, βέβεα.

— Πιγέναμε, — λέο, — όχι εκι, αλα εδο. Πιγέναμε...

— Στάςυ! — φονάζι ο κομιςάρος. — Φτάνι.

Μετα ο κομιςάρος λέι τυ γέρυ.

— Καλα, παπυ. Σε εφχαριςτο. Μπορις να φίγις. Πες ςτυς κραςνοαρμὲυς να ςυ δόςυν να φας. Αντίο.

Εςφικςε τυ τρελυ το χέρι, κε ο τρελος έφιγε.

Όλα τα πεδια κάθιςαν ςτι γονία κὰτο απτις ικόνες κε άρχιςαν να ςιςκέφτοντε...

Ε, τότε, κςέρετε, ι κερι ίταν τέτιι. Πολιλογίες δεν χριάζονταν. Δεν ίταν κερος για διαδικαςίες.

Μαζέφτικαν τα πεδια, ςκέφτικαν, έγραπςαν κάτι ςτο χαρτι κε διαβὰζυν:

— Ο Τροφίμοβ Πέτρος, εχθρικος ανιχνεφτις κε χαφιες,— να ντυφεκιςτι. Ι απόφαςι να εκτελεςτι αμέςος.

Τί να πο. Τίποτα δεν ίπα. Μονάχα, θιμάμε, ίπα:

— Μορε!.. Μπυτιόνοβετς ςτον Μπυν τιόνι εχμάλοτος έπεςε...

Τότε ςικόθικαν όλι. Κάπιος απτιν καλίβα έφιγε. Κάπιος μίλιςε για ςτρατιοτικες ιποθέςις. Εμένα με πίρανε τρις ίτε τέςερες κε με πίγανε ςτιν αβλι. Κε με διέτακςαν να ςταθο ςτον τίχο.

Θιμάμε, τυς ίπα:

— Στιν αβλι δεν ακςίζι. Γιατι, σύντροφι, να βρομίςομε τιν αβλ. Ιςτερα, — λέο, — ο μυζζίκος θα ςιχένετε. Κάπυ αλυ, ςε καθαρο...

— Καλα, — λένε. — Σίκο! Δεν ίνε κερος να γιρέβις καθαριότιτες.

Τυς λέο:

— Ε, τι... Θα γδιθο.

— Δεν χριάζετε, — απαντυν.

— Πός, — λέο, — πάι να πι, τα ρύχα θα πάνε χαμένα; Οχι, αφτο δεν γίνετε... Καλίτερα, πεδια, να ςας δόςο εςας τα ρύχα-μυ. Τα ιποδίματά-μυ — λέο — ίνε άριςτα. Ιπέροχα! Ε;

— Δεν χριάζοντε, — λένε. Δεν επιθιμύμε ανκλικα ιποδίματα. Ας βαδίζι μ'αφτα ι Αντάντα.

— Σκιλολόι, — λέο. Αντάντα! Εςις ίςτε Αντάντα! Αφτα, — λέο, — δεν ίνε ανκλικα ιποδίματα. Αφτα ίνε μοςχοβίτικα. Απτιν φάμπρικα „Μπογατιρ". Κάθυμε γλίγορα ςτο χόμα κε βγάζο αφτα τα μπογατιρίςτικα ιποδίματα.

— Πάρτε, — λέο, — πεδια, φορέςτετα για παντοτινο ενθίμιο.

Τυς ρίχνο τα ιποδίματα. Κιτάο τις νκιλότες.

Κε τί, νομίζετε; Μα, αφτο δεν θα το κςεχάςο. Βλέπο ςτιν κςεςχιζμένι-μυ, βρεμένι απτον ιδρότα νκιλότα κάπιο κοματάκι. Κάπιο χάρτινο κοματάκι. Πάνο ς'αφτο κάτι ίταν γραμένο.

Το ανίγο κε βλέπο γράματα. Μα τί ίδυς γράματα ιταν, ς'εκίνο τον κερο κ'εγο δεν ίκςερα.

Τυς λέο:

— Για ιδέςτε, πεδια... Ιμε αγράματος. Διαβάςτε, τί γράφι εδο.

Μυ λένε:

— Τί να διαβάσυμε. Τίποτα δεν διαβάζυμε. Σίκο στον τίχο!

Τυς λέο:

— Μα τί, λιπάστε, άραγε;.. Προφθάνο να σικοθο στον τίχο. Διαβάστε, τί γράφι εδο. Ισος, εδο να γράφι κάτι σπυδέο...

Λιπον, βρέθικε ένας, ο οπίος άναψε σπίρτο κε άρχισε να διαβάζι. Αρχισε, να αναδέβι τα χίλι κε σχιματίζι τα γράματα.

Μετα λέι:

— Εδο γενικα γράφι „χάιλο".

— Πός; — λέο. — Τί ίδος χάιλο;

— Μάλιστα, — λέι, — χάιλο.

Πλισιάζι δέφτερος. Τρίτος. Αρχίζυν να διαβάζυν.

— Μάλιστα, — λένε. Γενικα „μιον μι... χάιλο... Κ. Κ..."

Μετα λένε:

— Ιποπτο πάντος. Εδο κε σφραγίδα ίταν κολιμένι... Ελάτε, — λένε, — πεδια, να φονάξυμε τον Μπελοπόλσκι.

Πίγανε στιν καλίβα. Ιστερα απο ένα λεπτο γίρισαν με τον κομισάρο. Ο κομισάρος με το καφκασιανο πυκάμισο, μαλόνι.

— Τί χάιλο — λέι, — ακόμα; Για, δίξτετο. Πέρνι, θιμάμε, το ξεσχισμένο, ζαρομένο χαρτι, κε διαβάζι:

— ... „μιον Μιχάιλοβιτς Μπυντιόνι... Στρατυ Πρότο ιπικο... επιτελίο έκτις μεραρχίας τυ Ε. Α. Κ. Σ"[1]. Το τι έγινε ίστερα απ'αφτο μπορύμε κε να μιν το πύμε.

Ο κομισάρος Μπελοπόλσκι τράβαγε τα μαλ ά-τυ.

— Τί ίνε αφτο; — λέι. — Τί ίνε αφτο;

Τυ λέο:

— Αφτο ίνε όλο, ότι έμινε απτο πακέτο, πυ έφερνα στο Λυγανσκ, στο Μπυντιόνι. Το ιπόλιπο — λέο — το έφαγα.

[1] Εργατο-Αγροτικυ Κόκινυ Στρατυ.

Αχ, τί έγινε ίςτερα απ' αφτο! Ο κομιςάρος Μπελοπόλςχι φονάζι:

— Αφίςτε-τον! Ι απόφαςι ακιρόνετε!

Μετα με πλιςιάζι, ςκίφτι κε με αρπάχνι στον όμο.

— Σίντροφε, — λέι, — ςιγνόμιν! Παρ' ολίγο να ςε ςτίλομε στο θεο, ςτον παράδιςο.

Το λέο:

— Δεν πιράζι. Δόςτε-μυ ένα άλογο, θα πεταχτο ςτον Μπυντιόνι. Εχο γι' αφτον, — λέο, — πολι ςπυδέες επίχερες ιδίςις.

Κι ο ίδιος, καταλαβένετε, δεν μπορο να ςικοθο απο καταγις.

Κάθομε καταγις χορις ιποδίματα κε με τις νκιλότες ςφονκίζο τον ίδροτα τυ προςόπυ-μυ. Ιδροςα, καταλαβένετε... Μα πος να μι ιδρόςις!

Ιςτερα απο πέντε λεπτα τις όρας θορίβιςε κοντα ςτιν ίςοδο αμάκςι. Αλογα ιπέροχα, κλοτςάνε κε με τα πέταλα ςκάφτυνε τι γι.

Με βάλανε στο αμάκςι. Με ςκεπάςανε με άχιρο. Ζεςτα, μαλακα...

Θιμάμε, μιςόκλιςα λιγυλάκι τα μάτια κε ακύο το ςίντροφο Μπελοπόλςκι να προςτάζι:

— Στο Λυγανςκ, ςτο επιτελίο τις ςτρατιοτικις διίκιςις τυ Μπυντιόνι.

Τότε ςικόνο το κεφάλι.

— Ακύςτε, — λέο, — βάλτε επίςις κε το Ζίκοφ...

Φέρανε κε τον Ζίκοφ κε τον βάλανε δίπλα-μυ. Τον ςκύντιςα, θιμάμε, το κεφάλι κρεμαζμένο. Δεν μιλάι. Υτε τςιμυδια βγάνι. Σαν κςίλο.

Εδο ο αμακςάς-μυ άρπαχςε το καμπτςίκι, ι άμαχςα γίριςε, κε έχαςα το μνιμονικο. Αποκιμίθικα μ' ένα λόγο.

Κε θιμάμε ίδα όνιρο.

Σαν τάχατες να βρισκόμασταν στιν πόλι Ελιζαβετγραντ. Σαν τάχατες να ίχα χενούργια ιποδίματα. Κε σαν τάχατες, να αγοράζο νχιλότες απτον Βάνκα Λιτσκοφ, το γεροντάκο-μας. Σαν τάχατες να θέλι για αντάλαγμα μαχόρκα κε τρία ίτε τέσερα κομάτια ζάχαρι. Αλα εγο τυ δίνο μιάμισι χοραμάνα κε τίποτα περισότερο, γιατι δεν ίχα μαχόρκα. Εγο δεν καπνίζο. Κε σαν τάχατες να ίθελα πολι να αγοράσο νχιλότες. Καταλαβένετε, ίταν τόσο εχσέρετες. Μαλακες. Απο αρχόντικι πετσέτα.

Τυ λέο:

— Ενάμισι φύντι θα συ δόσο. Ινε πολι καλο πσομι. Σχεδον φρέσκο.

Αλα ο Λίτσκοφ λέι:

— Οχι... Προς θευ!... Δεν θιμάμε, πύ κατέλιχσε το παζαρλίκι, μα πάντος τις πίρα. Αγόρασα αφτες τις νχιλότες. Κε άρχισα να τις περιτιλίγο στα πόδια. Τις τιλίγο σιγα, ίρεμα, κ' εδο άχσαφνα έρχετε ο Ζαβαρύχιν. Ερχετε τάχατες κε μετράι τα κυμπια απτο αμπέχονό-τυ. Κε έτσι λέι:

— Τροφίμοφ! Σ' εμας έφθασε ίδισι ότι εσι στα πόδια-συ έχις κάλυς. Ινε αλίθια αφτο;

— Αλίθια, — λέο. — Εχο μικρυς.

— Νά, λιπον, — λέι, — το ιδικό-μας τμίμα αποφάσισε γι' αφτο το ζίτιμα να σε ντυφεκίσι.

Το λέο:

— Οπος θέλετε, σίντροφε Ζαβαρύχιν. Αφτο — λέο, — σίντροφε Ζαβαρύχιν, ίνε δικιά-σας ατομικι ιπόθεσι. Μπορίτε να με ντυφεκίσετε.

Κι αρχίζο, καταλαβένετε, σιγα, ίρεμα, να χσετιλίγο τις νχιλότες-μυ. Βγάνο τις νχιλότες κε σκέφτυμε:

— Νε! Σιμβένυν στι ζοι κε θλίψεις...

Κ' εδο χσίπνισα. Ιμε χσαπλομένος στο αμάχσι. Το αμάχσι στέκετε χορις να χσέρο γιατι. Σκοτινα. Κάπια γέφιρα ίνε ίτε φράχτις.

Ο αμαχςάς-μυ χάθιτε μπροςτα κε καπνίζι.

Δίπλα-μυ ο Ζίκοφ. Ανκομαχάι ο Ζίκοφ-μυ με τις τελεφτέες-τυ δινάμις, κε όλο το πρόςοπό-τυ, φανταςτίτε, ίνε γιομάτο απο έμα. Απτο μιλίνκι κοχλάζι το έμα.

Ιθελα να ςικοθο κε να πο στον αμακςα, να κάνι τίποτα γι' αφτον, μα φοβίθικα τόςο, πυ πάλι έπεςα χορις μνιμονικο. Κε αποκιμίθικα.

Αλα δέφτερι φορα κςίπνιςα ςε άλο μέρος.

Ιμε κςαπλομένος ςε μαλακο ςτρόμα. Πάνο απτο κεφάλι-μυ κέι ςιγα ι λάμπα. Στιν κιλιά-μυ κάτι θερμο βρίςκετε, κε δίπλα ςτιν καρέκλα κάθετε ένας κοκινοπος άνθροπος με άςπρο χαλατ.

Τυ λέο:

— Εςι πιος ίςε, κοκινομάλι;

Μυ λέι:

— Ιμε γιατρος.

— Κ' εγο;

— Εςι ίςε ςτο νοςοκομίο. Ιςε άροςτος. Κςάπλοςε παρακαλο, κε μι κυνιέςε. Μόλις τόρα βρίκαμε ςτιν κιλιά-ςυ βυλοκέρι, μελάνι κε ακόμα κάτι.

— Τυ λέο: — Το χαρτι το βρίκατε;

— Νε, — λέι, — πολι χαρτι βρίκαμε.

— Τυ λέο:

— Ολα τα καταλάβανε;

— Τι; — λέι.

Τυ λέο:

— Τα βγάλανε όλα ότι έγραφε εκι πάνο; Ιτε 'ζβίςτικε κάτι-τι;

— Μα όχι, — λέι. — Το χαρτι μετατράπικε ςε μια ανακατομένι μάζα.

— Κρίμα, — λέο.

Μυ λέι:

— Τόρα πρέπι να θεραπεφτις. Ε, νά, — λέι, — τρό-

γε, παρακαλο, για κάθε ενδεχόμενο, πιραμιντον.

Εφαγα. Αφτος κάθιςε, έςιαχςε τιν κίςτι πυ ίταν πάνο ςτιν κιλιά-μυ κε βγίκε.

Γιρίζο το κεφάλι. Κιτάο, ότι κάτι τρέχι εδο. Κε βλέπο κςαπλομένυς αρόςτυς Κιμάντε. Κάπιος ςικόνετε. Κάπιος μορμορίζι ςτον ίπνο-τυ...

Ιςτερα απο διο κρεβάτια απο κι πυ ίμε εγο, κοντα ςτι ςόμπα, βλέπο μια γνοςτι μύρι.

Φανταςτίτε: ο Ζίκοφ! Μα μονάχα — τί κάνι εκι; Το κεφάλι-τυ ίνε φαςκελομένο. Μια μίτι φένετε. Κι αφτος, ο Ζίκοφ, κατέβικε απτο κρεβάτι κε κάτι κάνι ςτο πάτομα. Κάτι ςκυντάι ςτι ςχιζμάδα τυ πατόματος.

Τυ λέο:

— Ζίκοφ!

Σίκοςε λιγάκι το κεφάλι-τυ κε λέι:

— Α;

Τυ λέο:

— Τί κάνις εκι; — τυ λέο.

— Εγο;

— Μα βέβεα, — λέο. Εςι.

— Εγο, — λέι — αφτο το πιραμιντον χόνο εκι. Εγο, — λέι, — καταλαβένις, το βαρέθικα πυ να πάρι ο διάβολος. Με πιραμιντον, — λέι, — αςφαλος θα θεραπέβυν όλυς τυς ςτρατυς. Σκέφτυμε, ι γιατρι ακόμα κε πριν χριςτυ τρέφανε τυς φαντάρυς με πιραμιντον.

— Τί παράκςενος πυ ίςε! — λέο.

Μετα τυ λέο:

— Εςι ζις;

— Αμ τί όχι; — λέι.

Τυ λέο:

— Ιςε εφχαριςτιμένος;

— Αμ τί όχι; — λέι. Ταμπόβικο ςκιάχτρο!

Ιθελα να τον μαλόςο ςτα γερα, ίθελα μάλιςτα να τυ

πετάκσο το μαχσιλάρι, μα άχσαφνα έχασα τις δινάμις-μυ, αδινάτισα, καταλαβένετε, τρεμυλιάζο κε πέφτο ς' αφτο το ίδιο μαχσιλάρι. Αποκιμίθικα.

Κςίπνιςα απτον ίλιο. Ιταν πια πρoι. Καφτερος ίλιος χτιπάι πάνο ςτο κεφάλι-μυ. Αναποδογιρίςτικα, γιρίζο το κεφάλι θιμάμε, κε βλέπο άχςαφνα γνοςτό-μυ πρόςοπο.

Ενας άντρας μετρίυ αναςτίματος, πλατίςομος, με μεγάλα μυςτάκια ςτέκετε ςτιν πόρτα κε με κιτάι.

Καταλαβένετε, αμέςος τον γνόριςα. Εςτο κι αν δεν τον ίδα ύτε μια φορα, αλα οςτόςο τον γνόριςα.

«Οχ, — ςκέφτομε, — το αδελφάκι-μας ο Μπυντιόνι! Πός φένεςε με τα μυςτάκια...»

Αλα αφτος πλιςιάζι ςτο κρεβάτι-μυ, βγάνι το αλεχςιχέραβνό-τυ κε λέι:

— Λιπον, γιάςυ!

Αναςικόθικα λιγάκι κε λέο:

— Σίντροφε Μπυντιόνι...

Κςεροκατάπια μάλιςτα.

— Σίντροφε Μπυντιόνι! Το ιδικο απόςπαζμα τυ ςιντρόφυ Ζαβαρύχιν ίνε περικικλομένο απτον εχθρο. Απτα αριςτερα, — λέο, — ςφίνκι ο Σκυρο. Απτα δεχςια ςφίνκι ο Μάμοντοβ. Οχι, — λέο, — απτα αριςτερα ο Μάμοντοφ... Απτα αριςτερα, — λέο, — ο Υλαγάι... Σιγνόμιν, — λέο, — απτα δεχςια ο Υλαγάι...

Κςέχαςα. Στο κεφάλι-μυ καταλαβένετε, όλα μπερδέφτικαν. Επαπςα να μιλο. Κε κςάπλοςα.

Αλα ο ςίντροφος Μπυντιόνι, θιμάμε έβαλε τιν παλάμιτυ ςτο μέτοπό-μυ κε λέι:

— Αρχίζι πιρετος. Ινε ανάνκι να τυ βάλετε κομπρέςες.

Μα κάτι θιμίθικα εδο, ανακςικόθικα με διςκολία πάλι κε λέο:

— Σίντροφε Μπυντιόνι! Επιτρέπςτε να ςας ςιςτίςο τον φίλο-μυ. — Βαςίλι Σεμένιτς Ζίκοφ. Ινε ο πρότος ίροας ςτι γίινι ςφέρα.

Ο μπυντιόνι γελάι κε λέι:

— Πιός ίνε αφτος ο ίροας;

— Εκίνος, — λέο — πυ ίνε το κεφάλι-τυ δεμένο. Νάτος, αφτος σας χαμογελάι.

— Α, — λέι.

Κε πίγε στο χρεβάτι τυ Ζίκοφ.

Λιπον, πός αφτι γνορίστικαν εκι, δεν θιμάμε.

Απλύστερα να πύμε, δεν ίδα. Κιμίθικα.

Ιστερα απο διο βδομάδες βγίκα απτο νοσοκομίο κε πίγα πίσο στιν μεραρχία-μυ.

Μετα ίρθε ο χιμόνας. Κε τιν παραμονι τις Πρωτοχρονιάς μυ έρχετε απτι Μόσχα δόρο:

Παράσιμο τις Κόκινις σιμέας.

Γιατί; — Φανταστίτε...

Переводчик: В. СЕВЕРИС.

Ответ. редактор ПРИНОС. Техред. Г. МИЛИДИ.

Сдано в набор 6-IV—1935 г. Подписано в печ. 18-IV—35 г.
Издание № 147. Уполкрайлит М—01519.
Формат бумаги 72х64. Об'ем 5 печ. л.
Тираж 2590. Знаков в 1 печ. л. 67.584.
Заказ № 672.

Тип. и переплетная „Коммунистис“. Ростов н-Д. 1935 г.

Τιμι 90 κ.
Δέςιμο 30 κ.

Цена 90 к.
Переп.[т] 30 к.

НА ГРЕЧЕСКОМ ЯЗЫКЕ

Л. ПАНТЕЛЕЕВ

ПАКЕТ

СКЛАД ИЗДАНИЯ:
Московская 53 Ростов н-Д
КНИГОЦЕНТР